

DVOMESEČNIK
LETNIK 75
ŠTEV. 3 (517)

GLASILO
ZA SALEZIJANSKO DRUŽINO

MAJ-JUNIJ 2002

3

Salezijanski Vestnik

Dvorišče –
blagoslovljeni kraj

VS

DVOMESEČNIK

3/2002, letnik 75 (štev. 517)
Glasilo za salezijansko družino
Izdaja Salezijanski inšpektorat v
Ljubljani

Ureja uredniški odbor
Urednik: Janez Potočnik
Lektoriranje: Jerneja Kovšca
Grafična priprava in založba:
Založba Salve, Ljubljana
Tisk: Schwarz, d.o.o., Vrhnika
ISSN 0353-0477

SVETOVNO DVORIŠČE

Med najpomembnejše dogodke za salezijansko družino v zadnjem času sodi zagotovo 25. vrhovni zbor salezijancev. Zbor je zasedal v osrednji salezijanski hiši v Rimu v mesecu marcu in aprilu. Zbralo se je 231 salezijancev-zborovalcev, po dva in več iz vsake province ali inšpektorije. Vrhovni zbor, ki zaseda vsakih šest let, izvoli novo vodstvo družbe na svetovni ravni in razpravlja o pomembnih vprašanih salezijanskega dela v prihodnosti.

Dvomesečno srečanje salezijancev z vsega sveta je bilo za vse svojevrstno doživetje. Odkrivali smo, kako pestri so današnji »obrazi« don Boska v svetu: različnih barv, jezikov in kultur. To je podoba don Boska, za katerega je tudi danes značilna vrednota in nasmeh, globina in učenost, preprostost in ljubeznivost. Kot tak tudi danes stopa med mlade predvsem kot prijatelj, da bi z njimi delil srečo in stiske mladosti, odkrivanje lastne podobe in sveta, v katerem mladi živijo, in da bi jim kot »oče in učitelj« pomagal pri iskanju poti v prihodnost.

Čeprav smo prišli iz različnih dežel in smo se večinoma prvič srečali, smo hitro začutili, da smo ena skupnost in ena družina bratov, ki jih družijo ljubezen do don Boska in do mladine.

Dvomesečno bivanje nam je nudilo obilo priložnosti ne le za študij in dolgotrajna zborovanja, ampak tudi za prijateljevanje in razvedrilo. Skoraj ni bilo

VSEBINA

- 7 Julija in prvi festival duhovne glasbe v Mariboru
- 10 Duhovnik, strel v polno! – Jože
- 12 Don Boskova duhovna podoba – Juan E. Vecchi
- 14 dr. Pascual Chavez - deveti don Boskov naslednik
- 16 Dvorišče, blagoslovljeni kraj – Tone Ciglar
- 18 Druženje in srečanje – anketa
- 20 Iz mesta na deželo – družina Trdan
- 23 Novo vodstvo salezijanske družbe
- 24 Misijoni: Pismo iz Gome – Kot v peklu!
- 26 Mašna zveza – ara za večnost
- 29 Sklad "Obnavljamo Rakovnik"
- 30 Obvestila: duhovne vaje, srečanja, oratorij ...

SV izhaja v 53 narodnih izdajah, v 24 jezikih in v 128 državah, kjer delujejo salezijanci (letna naklada je nad 10 milijonov izvodov) in sicer: Antili (Santo Domingo) - Argentina **Avstralija** - **Avstrija** - Belgija (Flamska) - Bolivija - Brazilija Centralna Amerika (Salvador) - **Česka** - Čile - Ekvador Filipini - **Francija** - Haiti - **Hrvaška** - Indija 5x (angleško, malayalam, tamil, telugu, hindi) - Irska - **Italija** - Južna Koreja Kanada - Kenija - **Kitajska** (Hong Kong) - Kolumbija - Kongo Litva - Madžarska - Malta - Mehika - Mozambik - **Nemčija** Nizozemska - Paragvaj - Peru - **Poljska** - **Portugalska** Rusija - Slovaška - **Slovenija** - Španija - Sri Lanka - Tajska Urugvaj - **Velika Britanija** - Venezuela - Zambija - ZDA New Rochelle 2x (angleško, špansko) - **ZDA San Francisco** (krepko tiskane izdaje prihajajo tudi na naše uredništvo).

Salezijanski vestnik, Rakovniška 6, p.p. 2404, 1001 Ljubljana
tel.: 01/427.30.28, e-mail: vestnik@salve.si, www.sdb.salve.si

Predstavniki salezijancev sev. in vzh. Evrope

S pogledom v prihodnost

dneva, ko ne bi vsaj za nekaj časa oživela športna igrišča, na katerih smo se merili kot na prvem svetovnem prvenstvu (mondialu) v različnih športnih zvrsteh. In zdelo se nam je, kot da se je naš dom spremenil v veliko svetovno dvorišče.

Z NOVIMI VODITELJI

Ena od nalog vrhovnega zbora je izvolitev novih članov vrhovnega vodstva salezijanske družbe za novo šestletno obdobje. Ker pri tem ne gre za »politične« volitve, ampak za izbor, ki ga navdihujeta vera in razum, smo skušali v dneh volitev ohranjati primerno zbranost in duhovno ozračje ter z molitvijo, pogovorom in osebnim razmišljanjem odkriti »Božjo misel«.

Sad volitev je nov vrhovni svet z novim vrhovnim predstojnikom, ki tokrat prvič ni Italijan. Kakor je pred leti govorilo, da novi papež »prihaja od daleč«, tako tudi za novega vrhovnega predstojnika lahko rečemo, da prihaja »od daleč«, iz daljne Mehike.

Gospod **Pascual Chavez** prinaša v vrhovno vodstvo mladost (55 let) in svežino. Pred šestimi leti je bil izvoljen za pokrajinskega svetovalca za Srednjo in Severno Ameriko. Prav v tej službi si je pridobil veliko simpatij in to je odločilno vplivalo na njegovo izvolitev za vrhovnega predstojnika. Kot doktor svetopisemskih znanosti kaže temeljito teološko usposobljenost,

njegova bližina in domačnost vsakim sobratom pa sta izraz novega lika vrhovnega predstojnika v teh spremenjenih časih in razmerah.

V imenu vseh slovenskih salezijancev in vseh članov salezijanske družine – saj je hkrati tudi njen voditelj – sem mu zaželel veliko blagoslova in moči v tej zahtevni službi in ga povabil, naj ob primerni priložnosti obiše Slovenijo. Hvaležen za dobre želje je vabilo z veseljem sprejel.

Ob novem vrhovnem predstojniku ostaja še naprej kot njegov namestnik g. Luc Van Looy, odslej še posebej odgovoren za salezijansko družino. Med nami je bil v novembru lanskega leta ob praznovanju naše stoletnice.

Gotovo smo lahko zadovoljni in Bogu hvaležni za novo vodstvo, ki se bolj kot doslej razodeva svetovno razsežnost naše družbe. Bog nam je naklonil dobre voditelje za našo pot v tretje tisočletje. Naj jih pri njihovem delu spremlja naša molitev.

MED MLADIMI NA PETIH CELINAH

Če kje, potem se na vrhovnem zboru zrcali vsa pestrost današnjega sveta, zlasti še razmer, v katerih živijo mladi ljudje: od razmer obilja in prenasičenosti – zlasti v našem zahodnem svetu – do razmer vsakovrstnega pomanjkanja in skrajne bede. Prav ob spoznavanju teh bolečih razlik v svetu človek najmočneje

začuti vso neodrešenost današnjega sveta in človeštva. To najbolj občutijo prav mladi ljudje, ranljivi in nemočni, pogosto brez materialnih in drugih možnosti, da bi ohranili svoje človeško dostojanstvo in zaživel človeka vredno življenje.

Med mladimi vseh petih celin želimo biti tudi danes kot don Bosko z željo, da bi jim olepšali in obogatili leta mladosti ter jih kot »poštene državljane in dobre kristjane« pripravili na odgovorno življenje v prihodnosti.

Ob tem se salezijanci po vsem svetu zavedamo, da te velike in zahtevne naloge ne moremo opraviti sami. Zato zaupamo v pomoč zlasti tistih dobrih ljudi, ki se zavedajo izrednega pomena dobre vzgoje in skrbi za mladino. Vrhovni zbor je tako zopet nov klic k vse večji povezanosti vseh, ki nas družijo ljubezen do don Boska in do mladine. Le skupaj lahko gradimo boljši in bolj odrešen svet.

*Lojze Dobravec
predstojnik slovenskih
salezijancev*

LJUBLJANA – RIM

NARAZGLASITEV NOVIH BLAŽENIH

V nedeljo, 14. aprila, je papež Janez Pavel II. na trgu sv. Petra v Vatikanu razglasil šest novih blaženih, med njimi tudi tri iz salezijanske družine: salezijanca pomočnika Artemija Zattija, salezijanskega misijonarja in duhovnika gobavcev Alojzija Variara ter sestro HMP Marijo Romero Meneses. Med številnimi verniki je bilo navzočih tudi nad 50 Slovencev, ki so v petek, 12. aprila, prav za to priložnost poromali v Rim (gostoljubno jih je sprejel papeški zavod Slovenik). V zelo raznoliki skupini je bilo več salezijancev in sester HMP, pa bivših gojenk HMP in drugih članov salezijanske družine. Na poti v Rim so se ustavili v

LJUBLJANA RAKOVNIK ANIMATORJI ORATORIJA '02

27. april je nekaj zadnjih let datum, ko se na Rakovniku zberemo mladi animatorji v pripravi na program poletnih oratorijev. Čeprav je ves dan deževalo, je blizu 200 mladih iz kakih 50 župnij prineslo s seboj obilo dobre volje in zavzetosti za delo. Po jutranji molitvi nas je nagovoril predstojnik slovenskih salezijancev Lojze Dobravec. V štirih skupinah smo se seznanjali s temo letošnjega oratorija, popoldne pa so

nas s svojimi pričevanji bogatili nekateri gostje, ki so sodelovali na mednarodnem seminarju Skale. Nadvse veseli pa smo bili sedmih novih pesmi, ki so jih nekateri mladi napisali za letošnji oratorij, prav na ta dan pa so jih pod taktirko salezijanskega duhovnika P. Pučnika smekali mladi obiskovalci želimejskih duhovnih vaj. Podobno srečanje je bilo tudi 11. maja v Veržeju, in sicer za vzhodni konec Slovenije.

Assisiju. Na sobotni dan so si ogledali nekaj znamenitosti Rima, misijonarja Kramar J. in Zabret L. pa sta obiskala novega vrhovnega predstojnika in znane sobrate v salezijanski generalni hiši. Res praznična pa je bila nedelja – zaradi čudovitih doživetij na trgu sv. Petra.

NOV ŽIRO RAČUN – TRANSAKCIJSKI RAČUN

Vsem, ki podarjate darove za razne potrebe širnega salezijanskega poslanstva na Slovenskem in širše, se res iskreno zahvaljujemo. Vse tiste pa, ki ste že izbrali način darovanja prek žiro računa, prosimo, da odslej nakazujete svoje **darove za razne namene** (za Salezijanski vestnik, mašno zvezo, obnovo Rakovnika, misijone, duhovne poklice ...) na **NOVI TRANSAKCIJSKI RAČUN**.

Nova številka je:

24200 – 9004141717

v drugo vrstico pa vpišite **namen nakazila** (glej zgoraj). Poštni naslov pa ostaja isti: **Salezijanci, Rakovniška 6, p.p. 2404, 1001 Ljubljana.**

VERŽEJ

PRVE DUHOVNE VAJE ČLANOV ZDRUŽENJA MARIJE POMOČNICE

Iz vseh koncev naše prelepe Slovenije smo člani Zdrženja Marije Pomočnice (ZMP) prihiteli v petek zvečer v velikonočni osmini (5. aprila) v Veržej, da bi v zbranosti, molitvi in poslušanju Božje besede odrinili na globoko in vsaj nekaj časa posvetili Bogu in Božji materi Mariji kot častilci ZMP. Zbralo se nas je 27, in sicer iz Ljubljane, Celja, Veržeja, Žižkov, Melinec in Murske Sobote. G. Ivan Turk (iz Veržeja) nam je v uvodu spregovoril, kako potrebno je odriniti na globoko in se pustiti voditi Svetemu Duhu, da bi nam Bog lahko spregovoril v globini našega srca. G. Janez Potočnik (z Rakovnika) nam je na čudovit način razlagal molitev »Zdrava Marija«, da bi znali prav moliti, razmišljati in živeti njene kreposti v svo-

jem življenju. Kaj pa je potrebno, da naše delo obrodi dober sad? Molčati, poslušati, da bomo znali govoriti in živeti. V nedeljo smo zaključili s slovesno sv. mašo, kjer smo na oltar Jezusu položili vse naše prošnje, želje in zahvale.

Ob lepo pripravljenem in postreženem kosilu ter dobri kapljici smo prijetno kramljali. V imenu vseh navzočih se je delegatinja s. Bernarda Gerič (sestra HMP iz Murske Sobote) zahvalila za vse lepo, kar smo doživeli. Ob koncu smo zapeli še pesem »Vsi so venci vejli...«, naredili skupinsko fotografijo in se z dobri željami odpravili na svoje domove, kjer bomo to, kar smo prejeli, delili, in ljubezen do nebeške Matere Marije Pomočnice izžarevali v svojem življenju ter širili njeno slavo. *Terezija Prelog*

Odbor ZMP iz Murske Sobote

BLED

»GOSPODINJCI« IZ ŽELIMELJ NA BLEDU

Kar nekaj mesecev je že minilo, a spomin na dogodke decembrskih dni je še vedno živ, ko smo v Marijinem domu na Bledu preživeli dolgo pričakovani enkratni vikend kuhanja, pranja, likanja, ustvarjanja, predvsem pa druženja in dobre volje.

V petek, ob koncu prve konference, vsi rešeni šolskih obveznosti, sta nas vzgojitelja Martina Šetina in Aleš Ušeničnik odpeljala proti Bledu – ups, pomota – odpeljal nas je nasmejani šofer Jože Rojko z Busom veselja. Tam smo preživeli tri čudovite, nasmejanter druženja, veselja in gospodinjenja polne dni. Čez dan smo se po skupinah ukvarjali s kuhanjem kosila, šivanjem srčkov, izdelovanjem makrameja in prepletanja vrvic ter ugotavljanjem, kaj pomenijo razni znaki na etiketah naših majic. Pri tem so nam pomagale s. Angelca Vozelj, s. Ivanka Berčan in s. Majda Pangersič, pa tudi Martina Golavšek in Metka Kastelic. Seveda pa nismo pozabili na rekreacijo (pot okrog jezera je ob klepetu hitro minila) in na duhovnost - lepo sv. mašo nam je pripravil Peter Končan, ki se nam je pridružil v sobotnem večeru. Aleš nas je zvečer v družabnem programu pošteno namučil, a pri tem izjemno zabaval, seveda pa mu vse to ne bi uspelo brez nas, ki smo bili za vsako »stvar«.

Iskrena zahvala vsem, ki so na ta način obogatili naš prosti čas. Tako zabavnega gospodinjenja se bomo še dolgo in z nasmehi na obrazu radi spominjali. Vse to pa z upanjem, da drugo leto spet ...

Martina Tanko

MIRENSKI GRAD, BLED, POHORJE

POSTNE DUHOVNE VAJE: SPREJMI SVOJ KRIŽ

Morda se je komu najprej zazdelo, da letošnja tema postnih duhovnih ne bo nagovorila mlade, toda mnogih se je zelo dotaknila. Tudi križ je sestavni del našega življenja. In če z zaupanjem sprejmemo vsakdanji križ in ga posvetimo, postaja odredilno znamenje za slehernega človeka ... Na letošnjih postnih duhovnih vajah se je na Mirenskem gradu, Bledu (2x) in Pohorju zvrstilo kakih 200 mladih, ki so poleg osebnih razmišljanj prisluhnili tudi pričevanjem preizkušanih ...

MARIBOR, FESTIVAL DUHOVNE GLASBE

Julija »ČE TVOJI PESMI NI DEL TEBE, JE NE MOREŠ DELITI Z DRUGIMI!«

V soboto, 6. aprila 2002, ob 20. uri je bil v Unionski dvorani v Mariboru 1. festival duhovne ritmične glasbe, ki so ga organizirali Salezijanski mladinski center Maribor, Katoliško društvo dr. Antona Murka Hoče in Radio Ognjišče. V tekmovalnem delu se je predstavilo 12 skladb. Strokovna žirija je prvo nagrado dodelila skupini Gloria

in skladbi Ritem srca, drugo Juliji in pesmi Polêti!, tretjo pa vokalni skupini Kor in pesmi Bog je ljubezen. Občinstvo v dvorani in poslušalci ob radijskih sprejemnikih pa so za svojo izbrali skladbo Polêti! izvajalke Julije.

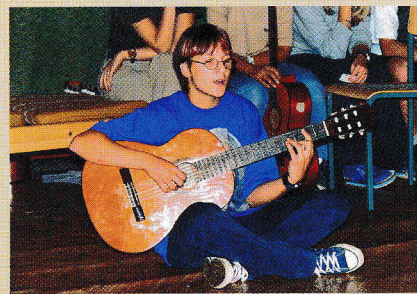
Marsikateri mlajši bralec SV bo sedaj rekel: »Pa saj jo vendar poznam!« Julija Klajnsčak prihaja iz salezijanske župnije na Kapeli. Ževzadnjih razredih osnovne šole je zahajala na duhovne vaje in Uskovnico, kjer še zdaj vsako leto črpa energijo za napore šolske dni. Glasba jo spremlja že od vstopa v osnovno šolo, sedaj pa obiskuje Srednjo glasbeno šolo v Mariboru.

Ali se kakorkoli glasbeno udelejuješ v domači župniji?

Ko je v župniji še deloval zborček, sem pomagala pri vodenju. Sedaj, če le utegnem, sodelujem pri programih ob dnevu staršev, pri božičnici, obhajilu, pojem pa tudi v župnijskem pevskem zboru.

Kaj ti pomeni glasba?

Ni me brez nje in življenje brez nje bi mi bilo prazno. Pesem je vse kar imam, kar sem, kar je v meni in je vse, za kar živim. Pojem, ker vem, da me nekdo posluša. Pojem, ker sem

takrat v svojem svetu in takrat sem Julija. Preko glasbe lahko pokažem žalost in smeh, jezo in veselje. Pesem ima svoje pravo mesto tam, kjer besede izgubljajo moč in pomen. Mislim, da nas glasba bliža neskončnosti in nas povezuje. Je prijatelj, ko to drugi niso in poslušalec, ko so drugi gluhi.

Kako doživljaš petje v mladinski skupini, na duhovnih vajah ali na Uskovnici?

Kako lepo je slišati melodije izpod drevca na Uskovnici, kjer ti vsako minuto narava in prijatelji okoli tebe prinašajo nove in nove navdihe. Poje se zjutraj ali zvečer, ko si sam ali v družbi. Božansko je slišati zven pesmi med gorami. Takrat se počutim še bližje Bogu. Duhovne vaje so popolno mesto, kjer lahko svoje talente deliš z drugimi, se Bogu zahvališ zanje in si preprosto tak, kot v resnici

si. Skupna pesem na duhovnih vajah, mladinskih srečanjih ali pri mladinski maši dá občutek povezanosti in napolni s pozitivno energijo.

Kako čutiš glasbo v odnosu do Boga?

Nekateri so si služenje Gospodu izbrali kot poklic, drugi z molitvijo povečujejo Njegovo ime, takšni kot jaz pa lahko v Njegovo slavo darujemo le pesem. In ta pride iz srca. Bodisi v obliki molitve ali zgolj kot tolažba in pomiritev. Neizmerno sem hvaležna Bogu za dar sluha, ki je moj največji ponos. Vsak, kdor poje, je najgloblje povezan z Gospodom in najlepše moli.

Mnogo mladih, tako kot ti, piše avtorsko glasbo. Kaj je tvoje sporočilo njim?

Kdorkoli kaj ustvarja, mora biti ponosen, da zmore. Ne sme pa ostati zadovoljen s tistim, kar je ustvaril, ker ne bo napredoval. Vedno mora stremeti k novim ciljem in neodkritim sanjam. Le tako bo v svojem delu srečen. Tvoja pesem in delo morata biti odraz tebe. Če ne delaš tistega, kar te v resnici veseli, ne moreš biti srečen, in če v tvoji pesmi ni del tebe, je ne moreš deliti z drugimi. M. K.

DRUŠTVO DON BOSKOVIH GOJENCEV IN GOJENK

NAPRVEM OBČNEM ZBORU DRUŠTVA

Veliko časa je minilo od takrat, ko smo nekdanji don Boskovi gojenci bivali skupaj, zbrani iz različnih krajev in različnih okolij. Uka žejni smo si delili prijetne trenutke skupnega bivanja v don Boskovih zavodih. Prav gotovo ima večina izmed nas lepe spomine na takratne dni, ki so nas vodili k istemu cilju.

Dnevi so minevali in minila so tudi leta skupnega bivanja. Z leti smo postajali zrelejši in v nas je dozorela osebna odločitve, ki nas je na razpotju našega življenja usmerila na različne poti. Čeprav smo se vsak na svoj način prebijali skozi življenje, so spomini ostali in prijateljstva niso ugasnila. To se vidi iz naših načrtovanih ali naključnih srečanj, ki nas bogatijo, osrečujejo in utrjujejo v prijateljstvu.

Nekako tako nas je nagovoril član upravnega odbora Jože Cerovšek v pisnu, ki je bilo priloženo vabilu na občni zbor Društva don Boskovih gojencev in gojenk. Za poživitev medsebojnih vezi in poglobitev salezijanskega duha je Društvo pripravilo svoj prvi občni zbor, ki je bil v soboto, 13. aprila 2002, v Veržeju.

Srečanje se je začelo v hišni kapeli Salezijanskega zavoda Marijanišče s sv. mašo, ki sta jo darovala Ivan Turk, delegat za salezijansko družino, in duhovni asistent našega združenja Franček Maršič. Pri maši smo se spomnili vseh pokojnih bivših gojencev, zlasti Jožka Matavža, ki je umrl leta 1996 v daljni Braziliji. Duhovni asistent pa nas je tudi povabil, naj bi Kristusovi daritvi pridruževali svojo daritev vsakdanjega življenja, da bi bilo tako naše življenje v družinah in soseskah čedalje bolj odrešeno ali vsaj čedalje bolj človeško. Don Boskov duh nas zavezuje za sedanjost in prihodnost, tako je poudaril, in ni le spomin na preteklost. Voditelj bogoslužja nas je na koncu pridige povabil: »Z Jezusom Kristusom pogumno stopimo na pot srečevanja z bivšimi gojenci. Pri utrjevanju društvenega dela ne gre za agitacijo, ampak je v ospredju prizadevanje, da bi reka don Boskovega duha tudi s pomočjo nekdanjih gojencev pripeljala k Bogu čirveč ljudi, zlasti mladih, ubogih ...«

Duhovno okrepljeni smo se udeleženci občnega zbora potem lotili še dela na samem zboru. Poleg obeh duhovnikov nas je bilo ravno 12. Pod zanesljivim vodstvom predsednika občnega zbora Jožeta Cerovška smo se dotaknili vseh točk dnevnega reda. Predvsem smo prisluhnili izčrpnemu poročilu Janeza Kuharja, predsednika Društva don Boskovih gojencev in gojenk, ter obravnavali in sprejeli programa dela za leto 2002. V letošnjem letu naj bi se še okrepila formalna in neformalna srečanja nekdanjih don Boskovih gojencev, okrepila naj bi se tudi duhovna povezanost med njimi. Na občnem zboru je bila dana tudi pobuda za okrepljeno sodelovanje z društvom don Boskovih gojencev Heres, ki povezuje nekdanje dijake sedanje Gimnazije Želimlje, in s skupino bivših gojencev iz hrvaških Križevcev, ki se redno letno srečujejo. Predlagano je bilo, da bi v »Svet katoliških laikov Slovenije« izvolili svojega delegata, ki ga bo UO imenoval na svoji naslednji seji. Moč društvenega vpliva na življenje Cerkve in delo civilne družbe pa bo odvisna tudi od števila članov društva.

Na povabilo delegata za salezijansko družino smo že pri sv. maši prosili Boga za uspešno delovanje novega vrhovnega predstojnika salezijanske družbe, zanj pa smo pripravili tudi pisno čestitko. Srečanje smo nadaljevali in končali s skupnim kosilom v »kloštrski« jedilnici.

Po koncu prvega občnega zbora v naši obmurski salezijanski prestolnici v Veržeju smemo upati, da bo Bog na priprošnje Marije Pomočnice s svojim blagoslovom še naprej vodil člane društva ter jih v njihovem življenju krepil in duhovno vedno bolj ozdravljajal.

Nekatera vabila na letošnji občni zbor je pošta, žal, vrnila zaradi napačnega ali nepopolnega naslova, zato prosimo, da kolegi, ki pošte tokrat niso dobili, ali njihovi prijatelji sporočijo na tajništvo društva pravičen naslov.

Tajnik društva Stanislav M. Maršič, društvo.don.bosko@salve.si

LJUBLJANA

4. MEDNARODNI SEMINAR SKALE

Letos je v četrtek in petek, 25. in 26. aprila 2002, potekal že četrti mednarodni seminar SKALE z naslovom: MLADI SO NA ULICI. Domači in tuji predavatelji so se dotikali mnogoterih značilnosti mladih, ki izbirajo ulico kot duhovni, miselni, čustveni, socialni in včasih tudi kot bivanjski prostor. V delavnicah smo se srečevali z dobrimi praksami, pobudami in pristopi do mladih, ki se znajdejo v navzkrižnem ognju med pričakovanji in možnostmi. Višek seminarja je bil zaključni pogovor (podijska diskusija) predavateljev in mladinskih delavcev iz devetih evropskih držav z zbranim občinstvom o možnosti povezav in skupnega dela na mladinskem področju. Bistveno si je pridobiti zaupanje, osebni pristop. Zelo pomemben je tudi primeren prostor, kamor lahko povabimo mladega človeka, da jim postane drugi dom.

TRST, RAKOVNIK

ROMANJE SLOVENCEV S TRŽAŠKEGA

Na praznik sv. Marka so se zamejski Slovenci iz trinajstih župnij z 11 avtobusi (nad 500 romarjev) odpravili na tradicionalno romanje. Ob 100-letnici prihoda salezijancev na Slovensko so si za osrednji cilj izbrali romarsko svetišče Marije Pomočnice na Rakovniku. Slovesno sv. mašo je ob štirinajstih zamejskih duhovnikih (med njimi so bili tudi salezijanci Miklavc, Bedencič in Pohajač – župniki na Trebčah, Repentaboru in Opčinah), generalnem vikarju za Slovence v Trstu g. Izidorjem Vončino in navdušenem ljudskem petju vodil ljubljanski škof Alojz Uran. Zelo nagovorljiva je bila skupna molitev po obhajilu za bea-

tifikacijo zamejskega duhovnika msgr. Jakoba Ukmarja, za katerega se je v tržaški škofiji v začetku tega leta začel uradni postopek razglasitve za blaženega.

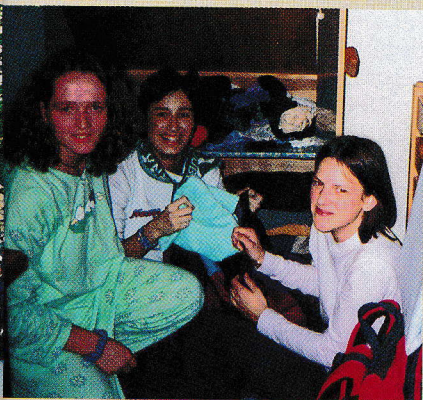
SEVNICA

PRAZNOVANJE DNEVA STARŠEV

V nedeljo, 14. aprila, smo v Sevnici praznovali zahvalni dan staršev. Doživeto sv. mašo ob 10.30 je vodil domači kaplan Jakob Trček, ki je glavno besedo prepustil najmlajšim. Med pridigo so nadebudni šolarji predstavili krajšo igrico. S svojo bistroumnostjo so izračunali, koliko so jim starši dolžni za njihova vsakodnevna hišna opravila in jim izstavili račun. Pričakovanja o velikem zasluzku pa so se kaj kmalu razblinila ob izračunu njihovih staršev za skrb in nudenje najrazličnejših dobrin svojim otrokom. Najmlajši so nato svojim staršem v sliki in besedi izrazili vso hvaležnost ter zahvalo za skrb in ljubezen. Mašo sta popestrila župnijski otroški pevski zbor in novoustanovalna duhovna glasbena skupina. Tako je sv. maša minila v čudovitem in prisrčnem vzkliku zahvale dobrim staršem.

Z. Z.

LJ. – GORNJI TRG

INTERNAT MALO DRUGAČE

Potv srednjo šolo je včasih povezana tudi z odhodom od doma. Za mladostnike in za njihove starše je to zelo pomemben dogodek, povezan z upi in strahovi. Res je, da mora otrok slej ko prej poleteti iz domačega gnezda, toda tako zgodaj in tako daleč? Radi bi mu prihranili, a to ni vedno možno.

Skupina deklet je zaradi oddaljenosti od srednje šole, ki jo obiskujejo v Ljubljani, našla zavetje v internatu, ki je malo drugačen od običajnih. Gre za skupnost sester Hčera Marije Pomočnice (HMP), ki so svojo hišo preuredile za bivanje manjšega števila dijakinj. Dekleta obiskujejo najrazličnejše šole, v Domu pa gojijo življenje skupine, ki spominja na družino: učenje, pogovor, urejanje bivalnih prostorov, skupna praznovanja, molitev, pesem ...

Skupnica letošnjih maturantk, ki gleda na prehojeno pot, najbolj ceni vezi prijateljstva, ki so bile sklenjene v letih bivanja v Domu sester HMP. Ena pravi takole: »Zapuščam Dom; kaj mi ostaja? Nova prijateljstva.« In druga: »Naučila sem se živeti z ljudmi, med katerimi razmišlja vsak po svoje.« Vsaki želimo, da bi uspešno nadaljevala svojo pot in da bi v življenju čutila nenehno varstvo Marije Pomočnice.

s. Damjana

LETO 1943, SEPTEMBER - DECEMBER

19. september: Nekaj naših (sobratov) se je rešilo iz dežele v Ljubljano: tako skoraj vsi bogoslovci z Lanišča in tudi nekateri iz Boštanja. Padel je grad Boštanj, v katerem sta bila dva naša klerika: Anželj in Okorn; dva sobrata pomočnika: Miha Toni in Ludvik Zabret ter dva naša konviktovca: Ivan Molka in Janez Korbar. Vsi ti so bili ujeti in odpeljani v Kočevje na prisilno delo.

Z Lanišča so odpeljali 9 duhovnikov proti Grosuplju; njih usoda je neznana. Tudi za g. Blatnika se ne ve.

25. september: Zvedelo se je – pa vest ni potrjena – da je naš klerik maturant Ernest Anželj bil v Velikih Laščah od partizanov ustreljen.

1. oktober: Oratorij se je preselil v nove prostore v vilo pri spodnjem igrišču ... Oratorij dobro napreduje. Vpisanih krožkarjev je 110 (50 jih redno prihaja), naraščajnikov 50 (redno prihaja 30) in malih 130 ...

11. oktober: Začetek šolskega leta. Dijakov je prišlo samo 1/3 vpisanih; iz dežele ne morejo priti, ker tam vladajo partizani in je blok strogo zaprt.

17. oktober: Teologi so začeli s šolo. Njihov vodja je g. Knific, ki poučuje dogmatiko. Ostali profesorji: g. Meze Jože, g. Zamjen Srečko, g. Luskar Anton in g. Tomc Alojzij.

20. oktober: Ker se je na Dolenjskem začela ofenziva, prihajajo vedno novi fantje: sedaj jih je 54. Vreme je precej hladno in vedno deževno. S hrano smo bolj slabo preskrbljeni. Tudi kurjave je bolj malo, posebno drv.

27. oktober: V Ljubljani je veliko vojaštva, zlasti še dosti Mongolcev, ki jih uporabljajo za čiščenje v pokrajini. So več vzgojnih in učnih zavodov že zasedli in tudi našega bodo najbrž.

8. november: Il. moška realna gimnazija je nehala s poukom, ker so gimnazijsko poslopje zasedli vojaki. Pravijo, da bo to trajalo samo 10 dni, potem pa bodo šli v Italijo.

10. november: Vrnili so se iz partizanskega ujetništva: klerik Okorn, sobrata Zabret Ludvik in Toni Miha in dijaka Molka in Korbar.

17. november: Vojaki so izpraznili gimnazijo. Med njimi je bilo precej ruskih ujetnikov.

22. november: Pribežali so na Rakovnik mladi sobratje iz Škrljevega, ki so jih partizani mobilizirali, sedaj pa so jim ušli. To so: Lotrič, Lindič, Hočevnar, Kogovšek in Jenko A.

24. november: V Ljubljano prihajajo vsak dan begunci, ki se bojijo partizanov. Ofenziva je končana; sedaj pa so partizani na novo zasedli velik del Pokrajine in izvajajo velik teror.

24. december: Izprazniti smo morali vse gimnazijske prostore in tudi prostore konvikta – torej celo stavbo -, ker so zvečer prišli vojaki; prišli so SS oddelki in sicer rekruti. Vojaki so prenesli svojo kuhinjo na naše srednje dvorišče ... dim gre po naših zidovih in pušča sledi.

Duhovnik - strel v polno!

Prepričan sem, da je tisti, ki se z veseljem in pogumom odloči za duhovniški poklic v današnjem času (sredi Evrope!), odkril prostrano polje za svoje delo in neizmerno bogastvo za svoje življenje – kljub stalni brezposelnosti milijonov ljudi ne bo nikoli ostal brez dela in kljub mnogim težkim trenutkom bo vedno znova odkrival lepoto tega poklica, srečen bo.

Ko smo na raznih srečanjih verne mladine govorili oz. pisali o tem, komu zaupamo, se je »duhovnik« vedno znašel zelo visoko, če ne celo kar na prvem mestu. Verjetno zato, ker čutimo, da lahko duhovniku marsikaj povemo (tudi pri spovedi), o čemer mora tako biti tiho. Morda tudi zato, ker smo v njem začutili pravega prijatelja, ki je vreden našega zaupanja. Sam zase lahko rečem, da sem duhovnika na svoji življenjski poti doživel predvsem kot prijatelja.

Bil sem ministrant, on pa si je pogosto vzel čas in z nami brcal žogo, predvsem pa z navdušenjem igral z nami ročni nogomet. V veliko veselje mi je bilo, da sva igrala ping pong, pa tenis ... Komaj sem čakal na dan, ko mi je uspelo prvič premagati duhovnika v kakšni od omenjenih iger. Zaradi precejšnje oddaljenosti od cerkve sem bil ob nedeljah kar pri dveh mašah, zato sem bil po prvi maši v župnišču povsem domač: zajtrk, klepet, včasih celo štetje denarja od nedeljske pušč'ce. Pa ne le jaz, tudi mnogi drugi mladi so se v župnišču počutili kot doma in župnik je bil skoraj kot naš očka. Ob njem se nikoli nisem počutil kot številka,

kot nek izvrševalec dolžnosti. Čutil sem, da mu res nekaj pomenim, prav jaz, osebno ... čutil sem neko pristno prijateljstvo, zaradi česar mi ni bilo nikoli težko iti ministrirat, pomagat v župnišču ipd.

Vsake toliko časa sem hodil v spovednico in mu "zbrbral" tiste svoje vsakdanje grehe. V trenutku odločitve sredi svojih najstniških let pa sem zbral pogum in ga v spovednici vprašal za nasvet. Lahko bi vprašal očeta, mamo, koga od bratov ali sester ... ne. Vprašal sem duhovnika. Preveč let je že minilo, zato se ne spominjam podrobnosti; vem pa, da sem sprejel njegove besede za svoje in se odločil, kot sem se, tudi zaradi njegovih besed. Sli-

šal sem veliko njegovih pridig, hodil k verouku, zaznamovalo pa me je tistih par besed.

Bilo je obdobje, ko se nisem veliko vpraševal o duhovniku: zakaj, čemu, kako ... Ko pa sem ob drugačnem (bolj negativnem liku) duhovniku doživljal tudi težje trenutke, so se v meni pojavljala vprašanja: zakaj so eni taki, drugi drugačni. Zakaj se ne poročijo? Zakaj se morajo seliti iz župnije v župnijo? Zakaj nimajo svoje hiše? Zakaj ne gredo v "penzijo"? Potem pa mi je vse bolj postajalo jasno, da potrebujemo ob sebi

ljudi, ki s svojim življenjem razodevajo popolno predanost, ki z življenjem pričujejo o tem, da se ni vredno boriti samo za »tuzemsko« življenje, ampak še za kaj več; da je lahko nekdo srečen tudi v razdajanju (zavezanosti) mnogim ljudem (in ne le npr. ob eni žen(ski) in lastnih otrocih). Spoznavam, kako je lahko duhovnik tudi zaradi neporočenosti (ki jo je izbral iz ljubezni do Boga) še bolj predan ljudem, da je zato vreden zaupanja. Verjamem, da ga je Bog tudi zato postavil na mojo pot, da bi mi bil opora in pomoč ...

Saj vem, da je duhovnik sicer tudi samo človek; me pa vseeno boli, ko slišim, da je kdo

POKLICANI SMO K SVETOSTI

*Dragi molivci in molivke
za duhovne poklice!*

Večkrat se vprašujemo, kaj lahko, razen molitve, še storimo za duhovne poklice? Odgovor na to vprašanje nam nudi papež Janez Pavel II. v svojem pismu, ki ga je napisal za nedeljo Dobrega Pastirja. Temeljno sporočilo je: »Bodite sveti, kajti jaz, Gospod, vaš Bog, sem svet« (3 Mz 19,2).

Vsaka poklicanost v Cerkvi je v službi svetosti, nekatere od njih, npr. poklicanost k službenemu duhovništvu in posvečenemu življenju, pa sta na poseben način naravnane na ta cilj, zato vabim vse, da usmerijo svojo pozornost prav na ti poklicanosti in zanje pomnožijo svojo molitev.

Poklicanost k službenemu duhovništvu je v bistvu klic k svetosti v obliki, ki izvira iz zakramenta svetega reda. Svetost je globoka zaupnost z Bogom, je posnemanje ubogega, čistega in ponižnega Kristusa; je ljubezen brez pridržkov do duš in podaritev v njihovo resnično dobro; je ljubezen do Cerkve, ki je sveta in nas hoče svete, ker je tako poslanstvo, ki nam ga je zaupal Kristus ...

Posvečeno življenje razodeva najbolj notranjo naravo vsake krščanske poklicanosti k svetosti in hrepenečo naravnost celotne Cerkve kot neveste na Kristusa ...

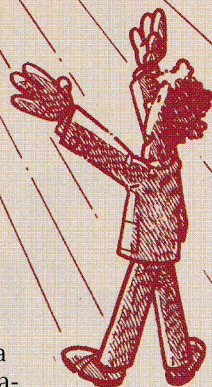
Duhovni poklici so dragoceni in Cerkvi nujno potrebni darovi. Pričujejo za to, da so tudi danes predložene človeku tri odlične poti, ki vodijo k polnosti duhovnega življenja; to so: hoja za Kristusom, ki je bil čist, ubog in poslušen, pričevanje za absolutno prvenstvo Boga in služenje človeštvu po Odršenikovem zgledu."

Spričo pomanjkanja duhovnih poklicev smo v skušnjavi, da bi znižali kriterije za sprejem novih kandidatov. Tukaj nas, še zlasti odgovorne vzgojitelje po semeniščih in redovnih skupnostih, papež opozarja: "Pomanjkanje kandidatov za duhovništvo in za posvečeno življenje, s katerim se srečujemo v nekaterih današnjih okoljih, nikakor ne sme voditi k temu, da bi zniževali zahteve in se zadovoljili s kakšno povprečno vzgojo in duhovnostjo. Nasprotno, to nas mora priganjati k večji pozornosti pri izbiri in oblikovanju tistih, ki bodo nekoč postavljeni za Kristusove služabnike in pričevalce in tako poklicani k temu, da s svetostjo življenja potrjujejo to, kar bodo oznanjali in obhajali."

Na koncu svojega pisma nas papež vabi, naj molimo in se damo oblikovati od molitve: "Molitev in življenje iz nje pomagata, da se človek pusti voditi Kristusovemu Duhu in sodeluje pri graditvi Cerkve v ljubezni. V takšnem okolju bo v Kristusovem učencu rasla goreča želja, da bi vsak človek srečal Kristusa in dosegel svobodo Božjih otrok. Ta želja bo vernika vodila k temu, da bo po Marijinem zgledu postal voljan izreči svoj polni in velikodušni "da" Gospodu, ki kliče."

Dragi molivci, naj bo maša molitev, okrepljena s svetostjo našega življenja, močna opora mladim pri njihovem odločanju za duhovne poklice.

Ivan Turk, voditelj molivcev

omagal na tej poti, da se je izneveril duhovniškemu poklicu, da je kdo na tej poti storil kake težke prestopke ... Vprašujem se: "Zakaj? Zakaj Bog to dopušča?" Nimam odgovora, prevelika je skrivnost. V takih trenutkih pa še bolj začutim pomen dobrih duhovnih poklicev. In zdi se mi, da jih danes potrebujemo še bolj kot včeraj. Da jih razviti svet potrebuje še bolj kot nerazviti. Tudi sam se zelo resno vprašujem, kaj naj storim s svojim življenjem, kaj je Božja volja zame. Pomagajte mi na tej poti odločanja. *Jože*

MOLITVENI NAMENI

♦ MAJ

Jesusovi učenci so enodušno vztrajali v molitvi z Marijo, Jezusovo materjo, in z njegovimi brati. Aleluja (Apd 1,14)

V mesecu maju pri šmarnični pobožnosti molimo skupaj z Marijo, da Sveti Duh obudi nove duhovniške in redovniške poklice.

♦ JUNIJ

Duhovniški in redovniški poklic sta dar in milost.

Mesec junij je mesec neposredne priprave na duhovniška posvečenja. Molimo za letošnje novomašnike in za stanovitnost in zvestobo v poklicu.

♦ JULIJ

Pojdite na samotni kraj in se nekoliko odpočijte.

Julij, mesec dopustov in počitnic. Molimo, da bi čas počitnic znali preživeti kot kristjani, da bi se telesno spočili in duhovno okrepili.

Ul. br. in enotnosti 1, 9241 Veržej, tel. 02/588-90-60 ali 031/358-018

Don Boskova Duhovna podoba

Don Boskova osebnost: že na prvi pogled jo lahko opredelimo kot čudovito skladje narave in milosti, harmonijo med globokim občutkom za življenje in odprtostjo Bogu, kot ljubezen do vsega človeškega in duhovnega.

SKLADJE NARAVE IN MILOSTI

Najprej je treba zaznati moč pridevnika *čudovit*. Tu ne gre za neko skromno harmonijo, ki se izgublja med množico. Je nekaj, kar močno prevzame ... kot prekrasen razgled, posrečena slika, krasna glasba. Ni malo strokovnjakov, ki so se podobno izrazili. »Don Bosko je eden najpopolnejših mož, ki jih pozna zgodovina« (Joergensen). »Avguštin, Francišek, Katarina Sienska, don Bosko morajo biti zapisani v sam vrh človeštva« (Hertling).

»Mi smo videli od blizu to osebnost, ne ob bežnem pogledu, ne v nekem kratkem pogovoru; veličastna osebnost, ki ni mogla skriti neskončne ponižnosti ... osebnost, ki dolgo prevladuje in privlači: popolna osebnost, ena tistih duš, ki bi, na katerokoli pot bi se podala, za seboj pustila veliko sled, tako veličastno je bil opremljen za življenje« (Pij XI).

»Skladje ... in harmonija« povesta več kot enotnost. Harmonija pomeni polnost, ki skozi igro napetosti pridobiva sijaj: nobena pri don Bosku ni prikrajšana. Njegova človeška narava, nežna in ljubezniva, občutljiva za prijateljstvo, je postala prozorno znamenje izkušnje Boga. Ta je, ob svojem času, razdajala vedno večjo pristnost človeškosti.

Taka harmonija se pojavlja v njegovi osebi: nežnost in strogost, inteligenca in praktičnost, poštenost in zvitost, svetost in odprtost svetu. Pojavlja se tudi v njegovi duhovnosti: delo in češčenje, Bog in bližnji, dobrota in profesionalnost, pokorščina in svoboda. Pojavlja se v njegovi pedagogiki: disciplina in sproščenost, razumskost in spontanost, zahtevnost in dobrota.

Te iste napetosti čutimo tudi mi. Zato smo veliko let poudarjali njegovo in našo glavna lastnost: milost enosti. Za naše vzgojno delo to pomeni: profesionalnost in smisel za pastoralo; v odnosu do otrok povezuje dobroto in zahtevnost, spreje-

manje njihove spontanosti in vzgojnih predlogov, prilagajanje njihovim korakom in njihovi poti vere. Za nas same pomeni: sposobnost vključevanja v svet in globoko askezo, prilagajanje življenju in zdrav čut za posvečenost, delo in molitev.

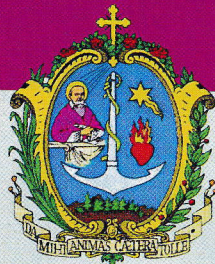
MOČNA IN OSEBNA LJUBEZEN

Pri razmišljanju o skladnosti človeškega in Božjega v don Bosku gre za še en vidik. Govorili smo že o temeljnih razsežnostih don Boskove osebnosti: *človek v vsej globini in globoko Božji človek; bogat s krepostmi svojih rojakov in poln darov Svetega Duha; odprt za zemeljske resničnosti, živel je, kakor bi gledal Nevidnega.*

Predstavljene so na skladen/vzporeden način. Kar nas pri don Bosku najprej presune, je njegova človeškost. Bila je izraz njegove svetosti, le-ta pa se odraža kot popolnost njegove človeškosti. »Vse v Don Bosku«, je bilo zapisano, »je človeško in vse skrivnostno izžareva nadnaravno luč«.

Človeškost se je izražala v sposobnosti močne in osebne ljubezni. Ta je postala njegova redna oblika odnosa: nikoli uraden, birokratski, administrativen; vedno blizu, ustvarjajoč ozračje spoštovanja. Vidimo ga v oratoriju, pa tudi na sprejemih, potovanjih, na ulici.

Po značaju je bil tak, da je hitro vse vzljubil, to pa je postala njegova oblika posnemanja Kristusa. V Spominih je zapisal, kako je kot otrok ujel kosa in ga dal v kletko. Dajal mu je jesti, skrbel je zanj tako, kot se to dela s prijateljem. Nekega dne se je maček približal kletki in kosa ubil. Neutolažljivo je začel jokati. Mati mu je rekla: »Zakaj jokaš? Toliko ptic je v gozdu«. Avse druge ptice niso bile vredne toliko kot kos, na katerega se je navezal. In takrat se je zaobljubil, da svojega srca ne bo nikoli več navezal na katerokoli bitje. K sreči - komentira neki avtor - te obljube ni izpolnil.

Ta oblika graditve odnosov, osebno in z močnimi čustvi, sestavlja skrivnost njegove vzgojne prakse. Cela vrsta anekdotspominja na to: od stavka, ki ga je rekel Gastiniju: »Sem ubog duhovnik, ampak tako zelo te imam rad, da če bi nekega dne imel le kos trdega kruha, bi ga delil s teboj«; do ganljivega spomina don Albere: »Treba je reči, da nas je don Bo-

sko imel rad na nek enkrat, samo njegov način: čutili smo čar, ki se mu ni moč upirati. Čutil sem se *ujetnika* te moči ljubezni, ki mi je napajala misli, besede in dejanja. Čutil sem, da sem ljubljen na način, ki ga nisem doživel nikoli poprej, na edinstven način, močnejši od katerekoli ljubezni. Vse in v celoti nas je odeval z ozračjem zadovoljstva in sreče. Vse v njem je močno privlačevalo, na naša srca je deloval kot magnet in temu se ni dalo upreti; in četudi bi se mu lahko, tega za nič na svetu ne bi storili, tako srečni smo bili pod njegovim vplivom, ki je bil v njem nekaj najnaravnejšega; in ni moglo biti drugače, kajti iz vsake njegove besede in dejanja je vela svetost povezanosti z Bogom, ki je popolna ljubezen. Privabljal nas je k sebi zaradi polnosti nadnaravne ljubezni, ki mu je plapolala v srcu. Ta edinstvena privlačnost je osvajala naša srca. V njem so številni naravni darovi postajali nadnaravni posvetosti njegovega življenja« (*Brocardo P., Uomo e santo, str. 41s*).

PRIJATELJSTVO

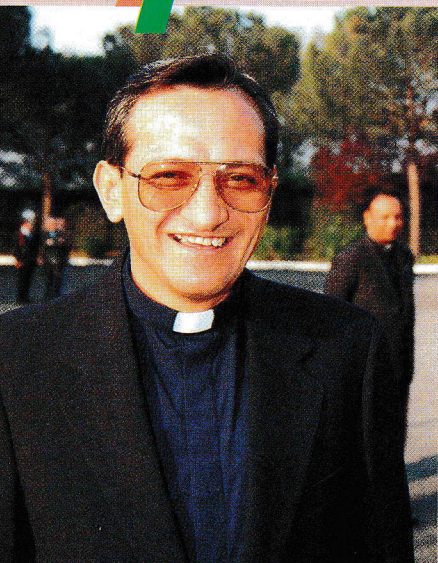
Ljubezni, kot drži človeškosti, moramo dodati sposobnost prijateljstva. Koliko in kako različna je imel od prvih let življenja, v mladosti, v odraslih letih! Rad je delil, bil in delal z njimi, to je bila ena od lastnosti njegovega značaja. Prijatelj brata Jožefa, s katerim je delil igro in zaupnosti; prijatelj fantov iz naselja, ki jim je pripovedoval zgodbe in jim pripravljaval igre (danes v spomin nanje stoji lep spomenik na Colle Don Bosko); prijatelj tovarišev iz Chierija, s katerimi je ustanovil *Družbo veselja*, prijatelj Comolla, s katerim je sklenil večno zvezo; prijatelj judovskih fantov, posebej enega od njih, Jakob Levija, z vzdevkom Jona, ki se ga spominja s temi besedami: »Čedne postave, prepeval je z izjemnim glasom, ki je bil med najlepšimi. Zelo dobro je igral biljard. Izkazoval sem mu veliko ljubezen in on je bil zelo navdušen, da mi je bil prijatelj. Vsak prosti trenutek je preživel v moji sobi. Združevala sva se pri petju, igranju klavirja in branju« (*Janez Bosko, Spomini, Ljubljana (Salve) 1996, str. 43s*).

Ta drža se nadaljuje v dobi odraslosti, ko goji prijateljstva z duhovniki, redovniki, sodelavci in mladimi, pisatelji, preganjanimi, politiki, oblastniki. Vse to bo tudi zapustil zabeleženo kot priporočilo v temle slogu: »Vsi, s katerimi govoriš, naj postanejo tvoji prijatelji!«

Prijateljstvo je tema njegove pedagogike. Da to dokažemo, je dovolj, da se spomnimo poglavja o prijateljstvu med Dominikom Savijem in Kamilom Gavijem.

Juan E. Vecchi,
8. don Boskov naslednik

dr. Pascual Chavez
novi vrhovni predstojnik salezijancev

Deveti naslednik sv. Janeza Boska

Pascual Chávez Villanueva je novi vrhovni predstojnik don Boskovih salezijancev, ki bo kot 9. don Boskov naslednik vodil salezijansko družbo v naslednjem šestletju. Tako so 3. aprila 2002 s svojimi glasovi odločili člani 25. vrhovnega zbora salezijanske družbe v Rimu, katerega sta se iz ljubljanske salezijanske inšpektorije udeležila inšpektor prof. Lojze Dobravec in delegat mag. Peter Štumpf.

TUKAJ SEM, GOSPOD

Novi vrhovni predstojnik, po rodu Mehikanec, se je rodil leta 1947 v severnem predelu Mehike, v Real de Catorce (San Luis de Potosi). Kmalu po njegovem rojstvu se je družina preselila v Saltillo, kjer je Pascual obiskoval salezijansko šolo "Colegio Mexico" in se tam tudi odločil za salezijanski poklic. Redovne zaobljube je izpovedal leta 1964, v duhovnika pa je bil posvečen 8. decembra 1973. Prva leta duhovništva je posvetil vzgoji mlajših salezijancev v mestu Chapalita. V letih 1975 do 1977 je študiral na Bibličnem inštitutu v Rimu in dosegel magistririj iz bibličnih znanosti.

Od leta 1980 do 1988 je bil ravnatelj Teološkega inštituta "San Pedro Tlaquepaque", kjer je poučeval sveto pismo. V letih 1986 do 1989 je bil član inšpektorialnega sveta v inšpektoriji Meksiko-Guadalajara, nakar je postal predstojnik iste salezijanske inšpektorije in to službo opravljal do leta 1994. Naslednje leto se je preselil v Madrid-Carabanchel in na papeški uni-

verzi v Salamanki dosegel doktorski naslov s področja biblične teologije. Med 24. vrhovnim zborom salezijanske družbe (l. 1996) ga je po telefonu poklical sedaj že pokojni vrhovni predstojnik g. Vecchi in mu predložil željo zborovalcev, naj sprejme službo pokrajinskega svetovalca za "medameriško" regijo.

Novi vrhovni predstojnik poleg španščine, ki je njegov materni jezik, tekoče govori še angleško in italijansko, vešč pa je tudi v nemščini, hebrejščini in francoščini, kar mu bo omogočalo bolj neposredno komunikacijo s salezijanci, razpršenimi v domala vseh deželah sveta.

Osebe, ki ga poblize poznajo, ga opredeljujejo kot moža dialoga, ki se zna približati drugim in ki svojo odločnostjo vsako zastavljeno delo izpelje do konca. V njem je veliko navdušenja za poklic, ki ga živi; to se kaže tudi v pozivljanju oratorijev za otroke z roba družbe v Meksiku v času, ko je bil predstojnik tamkajšnje inšpektorije. Kot pokrajinski svetovalec je do izvolitve za pr-

vega moža v salezijanski družbi animiral področje, ki obsega 14 salezijanskih provinc v delu Južne Amerike, Srednje Amerike, ZDA in Kanade.

"Sprejemam odločitev tega zbora kot izraz Gospodove volje in kot sem dejal pri svojih prvih zaobljubah, mu hočem tudi sedaj odgovoriti s svojim da." S temi besedami je Pascual Chavez odgovoril predsedujočemu 25. vrhovnega zbora, Lucu Van Looyu, ki je bil dan zatem znova izvoljen za namestnika vrhovnega predstojnika.

V TVOJE ROKE IZROČAM SVOJE ŽIVLJENJE

Chavez je v svojem prvem nagovoru v vlogi vrhovnega predstojnika članom 25. vrhovnega zbora najprej izrekel zahvalo vikarju vrhovnega predstojnika, ki je v času boleznij svojega predhodnika, g. Vecchija, skoraj dve leti požrtovalno in z ljubeznijo vodil salezijansko družbo, hkrati pa se je zahvalil zborovalcem, ki so mu s svojim zaupanjem dali razumeti,

kakšna je Gospodova volja. "Popolnoma sem se izročil v njegove roke, kot pravi Ps 130, "kakor otrok v naročju svoje matere", in sem pripravljen odgovoriti na vse njegove pobude. Ko sem večkrat prebral seznam zahtevanih kvalitete zaslužbo vrhovnega predstojnika, ki so bile na zboru predstavljene pred razločevanjem, vam priznam, da se nisem se čutil primerne. Sedaj razumem, da v tem orisu niste začrtali samo, kaj od vrhovnega predstojnika pričakujete, ampak ste zarisali tudi njegov osební načrt življenja, "je dejal salezijanecem, ki so ga kot zastopniki vseh sobratov po svetu izvolili za don Boskovega naslednika v vodstvu salezijanske družbe.

VELIKA PREDHODNIKA

V svojih prvih programskih poudarkih je Chavez jasno zastavil plug v brazdo, kista jo pred njim že začela vrhovna predstojnika Viganò in Vecchi. "Čutim se poklicanega, da nadaljujem odlično delo animacije in vodstva, kot sta ga začel g. Viganò in g. Vecchi. Prizadevanja prvega, da bi prenovil salezijansko identiteto po napotkih drugega vatikanskega cerkvenega zbora in da bi salezijansko družbo postavil v sozvočje potrebami mladih danes, je prispevek, kateremu je preprosto treba slediti. Dalje je bilo prizadevanje g. Vecchija v tem, da je ustvarjal pastoralni model, skladen s sedanjim družbenim položajem, z novimi koncepti vzgoje, evangelizacije in mla-

dinske pastorale, predvsem pa si je prizadeval, da bi naše delo v prid mladih postajalo pomenljivo. Solidna teološka izobrazba g. Viganoja in njegova bližina don Boskovi karizmi sta se razcveteli v izvorno posodobljeno razlaganje našega očeta ustanovitelja. Pedagoška usposobljenost in antropološki pogled g. Vecchija sta družbo obogatila in ji dala gotovost v tem, kako naj deluje, da bo pomenljiva tako v posameznikih kot v skupnosti."

"Rad bi imel teološko usposobljenost g. Viganoja, pedagoško in kulturno rahločutnost g. Vecchija, – pravi Chavez – predvsem pa ljubeznivo očetovstvo g. Rinaldija in zvestobo g. Rue, o katerem je Pavel VI. dejal, da se je njegova beatifikacija "zgodila", ker je iz don Boska napravil šolo, iz njegove svetosti model, iz njegovega pravila duha. Zavedajoč se svojih omejenosti in šibkosti vas vabim, in prek vas vse sobrate, stare in mlade, duhovnike in laike, bolne in tiste v polnosti zdrava, da bi skupaj verno predstavljali don Boskovo podobo."

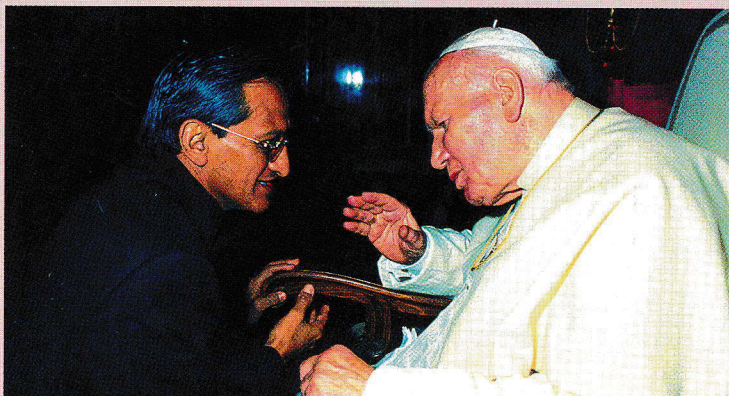
DA BOŽJIM NAČRTOM

Novi vrhovni predstojnik je ob začetku svoje službe tudi razodel, v kakšni notranji pripravljenosti je sprejel to službo. "Skakšno držo sprejemam danesto odgovornost? Z držo, lastno Mojzesu in don Bosku. Ko sem bil posvečen v duhovnika, 8. decembra 1973, sem si za geslo izbral izrek,

ki me je ob študiju Pisma Hebrejcem zelo nagovoril: "Vztrajal je, kakor bi gledal nevidnega" (Heb 11,27). To je besedilo, s katerim pisec pisma povzema duhovno izkušnjo Mojzesa, velikonočnega človeka. Da je lahko prehodil dolgo in nevarno potskupajz Božjim ljudstvom, katerega je vodil iz Egipta, je potreboval veliko mero drznosti; toda ta se je izkazala za nezadostno predvsem tedaj, ko je izvedel, da ga iščejo zaradi uboja Egipčana in se je zato zatekel v puščavo. Tam je v njem dozorela odločitev, da se bo odpovedal svojim načrtom. Zato se je moral, ko ga je Gospod ponovno poklical, odpovedati samemu sebi in svojim načrtom ter zaupati Bogu, verovati vanj, hoditi, kot bi gledal nevidno."

DON BOSKO, VARNA POT

Pascual Chavez je prvi vrhovni predstojnik, ki ni italijanskega rodu. V svojem prvem nagovoru se je zahvalil italijanskim sobratom, ki so prek sto let vodili salezijansko družbo po don Boskovi sledih, sedaj pa "ta zgodovinska odgovornost prehaja na vse – poudarja Chavez – ker smo vsi poklicani, da utelešamo don Boska. Nujno moramo poglobiti poznavanje don Boska, ker potrebujemo karizmatično identiteto, da se ne bi izgubili v oceanu, v katerem smo bili povabljeni, da se potopimo, kot je v svojem vezilu nakazal moj predhodnik. Poznati moramo don Boska do te mere, da bo postal naša "mens", naše gledišče, naše delovanje v prid mladih. Vabim vas, da ga vzljubimo. To je najlepše darilo, ki nam ga je ponudil Bog: don Bosko, varna pot za človeško uresničitev in predvsem v hoji za Kristusom. Od tod moja spodbuda: da ga poznamo, ljubimo, posnemamo, ker smo vsi skupaj dediči in posredovalci njegovega duha." M. L.

Dvorišče je eden štirih sestavnih elementov sleherne salezijanske ustanove in s tem tudi kriterij njene pristnosti. Oratorij je (tudi) »dvorišče za njihove prijateljske stike in za življenje v veselju« (Konstitucije 40). Privilegirani kraj vzgoje mladih, saj je prav to značilna oblika sožitja mladih in vzgojiteljev.

Povsem preprosto in vsakdanje: don Bosko med svojimi fanti v igri: živahno, veselo, prizadeto, navdušujoče. Pa vedno odprtih oči in ušes. Napraviti mladim veselje med igro. Med vsemi zanimivimi dogodki na dvorišču pa je brez primere tek na 100 m, kjer so se fantje preskušali za nagrado, ki jo je don Bosko obljubil zmagovalcu. Fantom to ni uspelo niti leta 1868, ko je don Bosko tekmoval zadnjič (takrat je bil star 53 let, vtalarju in neudobnih čevljih) in je za sabo pustil 800 fantov vseh starosti!

Dvorišče: Posrečen kraj prijateljstva. Nenarejenega veselja. Neposrednega in prisrčnega druženja.

Ko so mladi srečni in veseli, da imajo med sabo v igri starejše - vzgojitelje, čeprav za igro niso več tako okretni kot oni. Ko igra ni tekmovanje, boj, kdo bo koga, ampak bolj, kdo bo bolj s kom.

Na dvorišču se je dogajalo veliko pomembnih stvari. »Bodi vesel!« - je odmevalo kot refren, ki ga je don Bosko ponavljal vedno in vsem. Ni miroval, dokler se fant ni mogel zares veseliti. »Sedaj sem zadovoljen, ker te vidim veselega«. Včasih je bilo treba seveda nekoliko pogledati v mlado dušico in v skrite koticke mladostnikovega srca, kjer so tičali razlogi, ki niso pustili veselja srcu.

Gotovo je brez primere v zgodovini vzgoje, da bi kdo, tako kot don Bosko, ocenil vse svoje vzgojno delo po razpoloženju na dvorišču. V svojih znamenitih sanjah (Pismo iz Rima 10. maja 1884) prav na dogajanje na dvorišču veže svojo pedagoško oporoko.

E Blagoslovljeni kraj don Boskovega življenja

Tu je občutljivi barometer razpoloženja vseh, tako fantov kot njihovih vzgojiteljev - salezijancev. Prav tu je kraj, kjer mladi morajo doživljati, da jih imajo radi na njihov mladostni način, da odgovorijo z ljubeznijo in steče vzgojni proces.

Marsikaj se je spremenilo, ker se je moralo, veliko pa tudi takega, kar se ne bi moralo, niti smelo. Koliko prostega časa mladi preživijo kot zaprti - disko, pivnice, računalniške igrice, televizija, internet - . Mnoga dvorišča smo spremenili v parkirišča. Mnoge igre so se spremenile v tekmovanja. Telesne sposobnosti kupujemo in prodajamo. Že mladi, čim mlajši, morajo biti profesionalci, dostikrat v službi sistemov, ideologij, poslovnih žev. Naučiti se moramo velikega poslanstva dvorišča. Kako nasmejan bi prišel don Bosko med nas,

ko bi nas videl vesele, razigrane, dobre volje, polne mladostne energije in navdušenja:

»Sedaj sem zadovoljen, ker vas vidim vesele!«
Rad bi izzval don Boska, če je bil zares tako dober tekač, da ga mladi toliko let niso prekosili.

Pa bi mi don Bosko rekel:
»Pusti profesionalizem - pri tem gre za denar, na don Boskovem dvorišču pa za skrivnosti srca.«
Torej ne za tekmovanje, ne za zmage, ne za žvižganje nad sodniki, ne za tekmece - gre preprosto za vzgojo. Za okušanje radosti. Veselja. Prijateljstva. Sodelovanja. Biti enakopraven - pravila enako veljajo za vse. Da smo si blizu, kot je to možno samo v igri, v sproščenosti duha in telesa.

Veselje, veselje, veselje...
Pravo veselje se poraja iz čistega srca. Mladi se morajo dokopati do veselja, sicer jih življenje povozí. Naj jim to omogoča tudi igra na salezijanskem dvorišču s salezijanci, starši, vzgojitelji, animatorji ...

T. Ciglar, Z don Boskom v drugo stoletje, Ljubljana (Salve), 2002, str. 51s

Druženje in srečanje

Včasih je bil travnik ... preprost kos zemljišča, kjer so ubogi fantje preživljali vesele trenutke molitve, oznanjevanja, igre in predvsem – kjer so čutili ljubezen.

Ko smo imeli duhovne vaje za birmance, smo tudi tu molili, se igrali, pogovarjali in podili naokrog. V oči mi je takoj padel živahen fant, ki je z neslanimi pripombami uničeval razpoloženje. V skupini ni imel vrstnika, ki bi ga imel rad. Enkrat sem ga poklicala k sebi. Že prišel je z nelagodjem: »Ne teži mi še ti,« je rekel, še preden sem odprla usta. »Veš, meni vsi pridigajo. Da sem slab, da sem nesposoben, kar naprej mi očitajo, s kom se družim in da me družba dela takega.«

Druženje in srečanja ... kako pomembni sta ti dve stvari v našem življenju, predvsem v življenju odrasčajočih mladostnikov. Tega fanta je oblikovala in

naučila živeti družba. Neurejena družina, ki jo je imel, ga ni mogla. V odnosih z različnimi ljudmi velikokrat začutim, kako skrivnostno domišljivo ima Bog. Nekomu se ne razodene nikoli, drugemu se preko prijateljev, tretjemu preko neznanega duhovnika, ki te povabi na mladinski verouk ...

Všoli mi ne gre dobro, starša sta zato včasih malo besna, moj oče je nasilen, tako da najraje grem ven. S prijatelji hodimo naokrog, največkrat gremo v kakšno diskoteko. Ne vem, če bi lahko rekel, da me imajo kolegi radi ali ne. O tem se nismo nikoli pogovarjali ... važno, da imam ljudi, da lahko hodim z njimi nao-

krog in mi ne težijo, ker sem slab v šoli ali pa ker kadim.

Mitja, 14 let, osnovnošolec

Nimam družbe v smislu klope, s katero bi žurala vsak konec tedna. Imam pa ljudi, ki so mi zelo blizu. Najpomembnejši je občutek, da je nekdo, na katerega lahko vedno znova računam. To potrebujejo toliko bolj tisti mladi, ki se s starši ne razumejo dobro. V življenju velikokrat naletim na situacijo, ki ji ne morem biti kos. Če mi takrat družina ne more biti v oporo, jo najdem pri tistih pravih prijateljih.

Alenka, 19 let, študentka

Kot povprečna srednješolka sem rada hodila na sprehode, se smejala s prijatelji, vse to imenovala sreča in se ne zavedala, da je ta sreča tako prazna in uboga. Ko sem bila povabljena k mladinskemu verouku, sem prvič začutila, da Bog osebeno meni želi drugačno srečo. Spoznala sem osebo, ki mi je na poseben način odkrivala Boga, in srečevala ljudi, iz katerih je vel Božji duh in ki so bili srečni. Preko teh prijateljev, sv. maše in raznih srečanj sem odkrivala

Božjo dobroto in našla tako dolgo iskano notranjo srečo.

Karli, 20 let, študentka

Don Bosko je bil oče mnogih sirot. On je bil tisti, ki svojim fantom ni solil pameti, tisti, na katerega so mladi lahko vedno znova računali in preko njega odkrivali nekaj globljega. To je to, kar mladi potrebujemo in kar pri svojih prijateljih ali duhovnih voditeljih najbolj cenimo. Marsikateri oče ali mati, duhovnik, učitelj, ... lahko v njem poišče zgled vzgojitelja mladine.

Vodnosu do mladih lahko za stopamo zelo različna stališča, odvisno od naše osebnosti. Če hočemo uveljaviti svojo avtoriteto, jih bomo poskušali podrediti naši volji. Nekateri vzgojitelji se želijo mladim prikupiti in jim skušajo ustreči v njihovih kapricah. Stem jim omajajo občutek trdnosti v življenju. Nekateri pa skupaj z mladimi poskušajo najprej zastaviti cilje, potem pa mlade privajajo na prevzem odgovornosti za doseg te ciljev. Mislim, da je to najbolj modro, saj mladi potrebujejo prav spremljevalca na poti iskanja in izgrajevanja svoje osebnosti.

Marko, 38 let, duhovnik

Vželji po dokazovanju ena kosti med ostalimi vrstniki se mladostnik sreča z raznovrstnimi odkloni in stako hitro spremenjenim obnašanjem naravnost šokira starše in okolico. Vzgoja otroka se ne prične v obdobju zorenja, pubertete, ampak v najbolj zgodnjem otroštvu. Naloga staršev in vzgojiteljev je, da v otroku spodbudimo pozitivne življenjske vrednote tako trdno, da jih v obdobju zorenja ne bo zavrgel, temveč se jim bo samozavestno postavil v bran.

Zdenko, 38 let, profesor

Ko opazujem nekatere starejše prijatelje, ki vzgajajo svoje otroke, nekatere učitelje, ki v šoli podajanje znanja združujejo z nasveti za življenje, duhovnike, ki skušajo biti še posebej blizu mladim, ki tavajo, in konec koncev svoje starše, ki jih včasih malo zaboli, ker so hoteli vzgojiti za odtenek drugačnega otroka ..., se zavem, da nihče ne more nikoli oblikovati otroka in mladostnika natančno tako, kot je načrtoval in si zamislil. Lahko pa mu približa tiste vrednote, ki bodo dajale nek smisel njegovemu življenju. Vsak človek je svet zase ... pri vsakem je potrebna drugačna metoda. A temeljni pristop je pri vsakem enak: delati s krotkostjo in z ljubeznijo.

Karmen

ŽELITE PODPRETI SALEZIJANSKO POSLANSTVO IN USTANOVE?

Nekateri nas v svoji velikodušnosti in skrbi vprašujete, kako bi mogli podpreti Don Boskovo poslanstvo in njegove ustanove danes pri nas. Hvaležno vas obveščamo o nekaterih možnih oblikah:

- nakažete denarna sredstva na naš novi račun:
24200 – 9004141717
- o nakazilu in namenu nas obvestite na naslov:
Salezijanci Rakovnik
Rakovniška 6, p.p. 2404
1001 Ljubljana
- odstopite certifikat ali delnice
- zapustite s pravnoveljavno oporo svoje nepremičnine in premičnine
- (oporoka - lastnoročno pisana ali overjena pri notarju)

Svoje darove lahko namenite:

- za izvedbe posameznih projektov - obnovo Rakovnika
 - za novince in bogoslovce
 - za misijone (Kerečev sklad)
 - za maše (navadne in gregorijanske) in Mašno zvezo
 - za Salezijanski vestnik
 - za pomoč dijakom na naših šolah
 - za vzdrževanje salez. ustanov
 - in za novogradnje
- O vsem se lahko dogovorite z *Blažem Cudermanom*, inšpektorialnim ekonomom, tel. 01/427.4150 ali z *Janezom Potočnikom*, ravnateljem Rakovnika, tel. 01/427.3028.

Hvaležni smo vam za vsak dar, vsak dan molimo za dobrotnike in vsaj enkrat mesečno obhajamo evharistično daritev po namenih dobrotnikov.

Don Boskovi salezijanci

Iz mesta na deželo

Stane je Ljubljčan, Milena z okolice Ptuja. On iz bloka, ona z velike kmetije, oba pa agronoma. Ta študij ju je tudi pripeljal na skupno življenjsko pot. Danes živita »na svojem« v Želimljem: zgradila sta si garažo in v njej uredila začasno, a lično stanovanje; v mladostni zagnanosti zdaj s pomočjo sorodnikov ob garaži postavljata hišo, urejata vrt, dvorišče ... Štiriletna Špela in mali Gašper jima prinašata veliko sonca v njuno življenje.

● **Stane, tvoja otroška leta so povezana z Rakovnikom ...**

Čeprav sem mladost preživel v enem od blokov ob Dolenjski cesti v Ljubljani, se nikoli nisem imel za "blokovskega otroka". Ključje je hotelo (ali pa tudi ne), dasmo stanovali pod rakovniškim hribom, ki je znan po čudoviti cerkvi Marije Pomočnice. Tudi številni znanci in prijatelji, ki jih rad pripeljem v to Marijino svetišče, pritrjujejo njeni izrednosti.

Na Rakovnik sem začel zahajati že kot mulček, še danes pa se dobro spomnim predšolskega verouka pri s. Ivani in pesmi »Delajmo, delajmo zlata kolesa, da se popeljemo v sveta nebesa«. V začetku osemdesetih let, na Rakovniku je bilo tedaj veliko ministrantov, ko mi je bilo deset let, sem tudi sam postal ministrant.

Moja odločitev je bila lažja tudi zato, ker so bili ministranti nekateri prijatelji, s katerimi smo se sicervsakodnevno podili po blokovskih igriščih ali smo skupaj hodili v osnovno šolo. V ministrantski službi sem se dobro počutil, redno pa sem se udeleževal tudi drugih spremljajočih aktivnosti, npr. tedenskih ministrantskih sestankov. Morda so mi prav izkušnje in pripovedovanja ministrantskih kolegov pomagala, da pri prehodu iz osnovne v srednjo šolo, in tudi pozneje, nisem občutil večjega stresa in sem se v povsem novih okoljih brez večjih težav prilagodil. Če so se vezi z večino ministrantskih kolegov sčasoma povsem zrahljale, saj so nas poti življenja odpele v različne smeri, pa sem z nekaterimi ohranil stike. Med njimi je tudi nekaj let starejši prijatelj Matjaž, ki je prav tako kot jaz končal študij agronomije, danes pa je v svetovnem merilu priznan rastlinski fiziolog.

Ministrant sem bil rad tudi zato, ker sta me pri tem podpirala oba starša. Zlasti mama je bila še posebej vesela ob prazniku Marije Pomočnice, ko se je romanja k lurški votlini za rakovniško cerkvi vsako leto udeleževalo precejšnje število naših znancev in prijateljev. Čeprav oče ni hodil v cerkev, se ne spomnim, da bi me kadarkoli poskušal odvrniti od sodelovanja v cerkvenih krogih. Kot srednješolec sem tesno poveza-

nost z rakovniško skupnostjo ohranil še s članstvom v mladinskem pevskem zboru.

● **Velikokrat te je pot vodila na Dolenjsko**

Skoraj vsak konec tedna! Tam sta starša v začetku osemdesetih let v okolici Ribnice obnovila rojstno hišo starega očeta (po očetu). V petek in soboto smo tam kmetovali, ob nedeljah pa smo se kmalu po kosilu vračali domov, saj nama (meni in sestri) je mama že od malega vcepljala zavest za izpolnjevanje šolskih obveznosti. Poletne šolske počitnice pa sem (od 7. do 19. leta) preživel pri stari mami (po mami) na srednje veliki kmetiji v okolici Ribnice. To približno 12-letno delovno preživljanje počitnic mi je prišlo pri študiju agronomije še kako prav, številne izkušnje iz tistega časa pa uporabim še zdaj, ko študente agronomije seznanjam s pomembnejšimi škodljivci in boleznimi gojenih rastlin.

Kmetija stare mame – tako sem jo vedno imenoval, čeprav je na njej kmetoval in po materini smrti še vedno kmetuje tudi stric – je bila velika skoraj 25 hektarov, približno polovico so predstavljale njive in travniki, drugo polovico pa s kakovostnimi iglavci ali bukvami porasli gozdovi. Kmetija ni imela traktorja, zato smo travo (seno, otavo ... skoraj neprekinjeno od konca maja do septembra) sušili ročno.

Bolj ali manj umetne prekinitve košnje je zahtevalo okopavanje krompirja, koruze in krmne pese, puljenje ječmenovega strnišča, ročna žetev žit, spravilo lesa in še kaj. Kot bi bilo danes, se spominjam jutranjih malic za strica, ki mi jih je za odhod od doma okrog sedme ure zjutraj pripravila stara mama. Stric je namreč na strme senožeti odhajal že zelo zgodaj (največkrat že pred peto) in se mu je do osmih, ko sem tja z grabljami v eni in z vrečko malice v drugi roki prišel jaz, verjetno kar pošteno vleklo. Med stričevo malico sem raztrosil redove, nato pa odšel domov. Drugo leto preživljanja počitnic sem dobil svojega prvega psa, psičko Mikico, ki je postala moja dobra prijateljica... Od tedaj sem se veselil vsakega vikenda, ko sva bila lahko skupaj. O doživetjih svoje mladosti na kmetiji bi lahko pisal in pisal ...

● **In vendar ni bilo vselej lahko**

Takšno življenje na dveh tirih je imelo tudi slabosti. Prijatelj sem imel predvsem v Ljubljani, kjer sem hodil v šolo. Že kot otrok sem se navdušil za nogomet, zato sem v 3. razredu postal član NK Krim. Naletel pa sem na težavo. Na treninge, ki so bili medtednom, sem redno hodil, nisem pa se mogel udeleževati tekem ob sobotah (bili smo na Dolenjskem). Tako sem po dveh letih prenehal s treningom, nogomet pa sem še vedno rad igral, kot ga še sedaj, ko imam zanj manj časa in tudi manj priložnosti. Tako me danes žena kar ne more razumeti, ko ob golih Zahoviča in njegovih soigralcev skačem pred televizijo kot majhen otrok. Pred nekaj dnevi sem si po dolgem času v živo ogledal tekmo naše reprezentance za Bežigradom in v dveh urah sem poleg spremljanja srednje zanimive

tekme podoživel številne z nogometom povezane dogodke iz svojega otroštva. Kar želim si, da bi se za ta šport navdušil tudi kdo od otrok ... seveda pa bo odločitev zanj hove konjičke povsem njihova stvar. Midva z ženo Mileno jih bova vzpodbujalva oz. jim omogočala ukvarjanje z njimi.

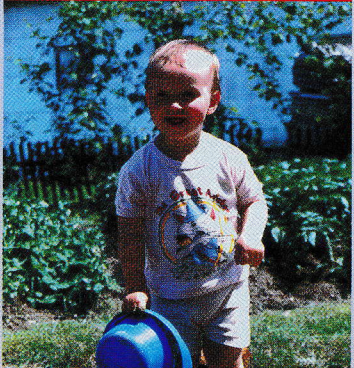
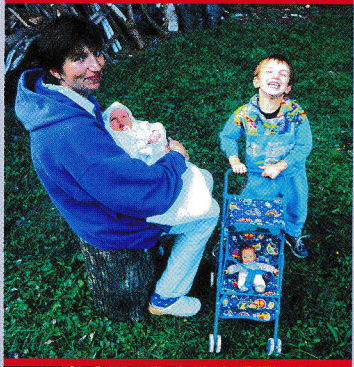
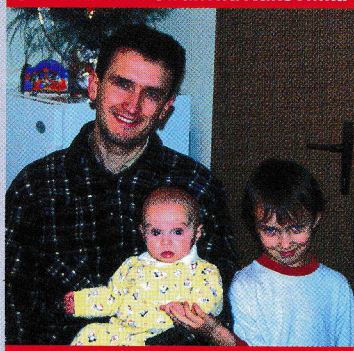
● **Mestni fant se odloči za študij kmetijstva ...**

Zaradi ljubezni do narave in živali (predvsem domačih) sem se dokaj lahko odločil za študij kmetijstva, česar nisem nikoli obžaloval, nasprotno, v študiju kmetijstva sem prav užival ... V 3. in 4. letniku so mi prišle prav moje mladostne izkušnje s kmetije, s pomočjo katerih sem lažje dojel marsikako učno snov. Mislim, da je bilo med mojimi sošolci bistveno več zagnanih študentov kmetijstva, kot jih je danes. Kot asistent na Oddelku za agronomijo Biotehniške fakultete namreč v zadnjih letih opažam ne le upadanje zanimanja za študij kmetijstva, ampak tudi za kmetijstvo kot panogo, z vsemi njenimi dobrotimi in slabostmi.

V 2. letniku študija sem spoznal Mileno. Dovolj hitro sva se ujela, saj sva imela precej podobne poglede na življenje. Z eno razliko, Milena se je želela po študiju vrniti v domači kraj v bližini Ptuja, sam pa sem se že od malega želel iz Ljubljane preseliti na vas, kjer zdaj kmetujeta moja starša. Na videz prav resen problem ... Tudi sedem mesecev vojaščine ni prineslo razjasnitve. Milena se je po študiju zaposlila kot pripravnica na Kmetijski svetovalni službi na Ptuj. Tu je imela opravka z zemljo, naravo in kmeti, kar jo je, kakor tudi mene, že od nekdaj veselilo. Sam sem se po prihodu iz vojske zaposlil na fakulteti v Ljubljani, kjer sem še danes.

Stane kot ministrant na Rakovniku

● **Mlada družina najde »tretjo« pot**

Poleti 1997 sva se na čudovit sončen dan poročila v cerkvi sv. Doroteje v Dornavi. Najin zakon je bil srečen, pa vendar je imel eno lepotno napako. Premalo smo bili namreč skupaj. Med tednom sem bil v službi v Ljubljani, ob petkih sem se vračal na Ptuj in se nato ob ponedeljkih zjutraj spet napotil v službo. Za Špelo, najinega prvega otroka, je skrbela predvsem Milena in njena starša. Ob večerih v Ljubljani sem si večkrat zaželel, da bi bil skupaj z družino. Podobno je razmišljala tudi Milena, zato sva začela načrtovati »premik«, ki bi nam omogočil pravo družinsko življenje.

Mrzlega januarja 2000 smo se preselili v podnajemniško stanovanje v bližini Domžal. V povsem novem okolju nam je bilo sprva nelagodno, nato pa smo se privadili, k čemur so veliko pripomogli dobri sosede in vrtiček, ki je pripadal vsakemu stanovanju v manjšem bloku. Seveda pa smo si že na začetku želeli živeti v svoji hiši z vrtom, pa čeprav bi bila ta prav majhna. Tako smo intenzivno varčevali in iskali lokacijo za gradnjo hiše. Seveda je bilo iluzorno pričakovati, da bova z lastnimi prihranki v doglednem času sama kos začrtani nalogi. Zato so nama na pomoč priskočili starši. Mislim, da je malo parcel v bližini Ljubljane, ki si jih med iskanjem ustrezne lokacije za gradnjo našega novega doma nismo ogledali. Nazadnje smo se odločili za Želimplje, kamor sem že kot rakovniški ministrant prav rad zahajal. Začetne težave so danes, ko že skoraj leto dni živimo v tej mirni dolini, skoraj pozabljene. Septembra je Špela dobila bratca Gašperja, s katerim sta nerazdružljiva. V sončnih pomladanskih dneh urejamo okolico, obdelujemo vrt in počasi, kolikor nam pač dopuščata čas in denar, nadaljujemo z gradnjo hiše. Če je le mogoče, ob koncih tedna obišče mo starše na Dolenjskem in Štajerskem.

Pri gradnji nam starši velikokrat priskočijo na pomoč, večkrat nas tudi le obiščejo. In zdi se mi, da se zdaj veliko bolj razumemo, kot smo se tedaj, ko je naša družina živela na dveh koncih. Špela si je v Želimplju že našla prve prijatelje, tako da se ne bojimo njenega vstopa v devetletko prihodnjo jesen. Rada se udeležuje nedeljskih maš in majskih večernih šmarničnih pobožnosti, o katerih govori še dolgo v večer ...

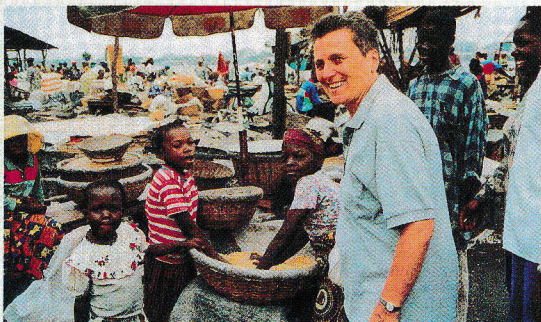
Stane Trdan

BRAZILIJA – Minas Gerais: Orkester salezijanskega zavoda Santa Rosa de Niteroi iz Rio de Janeira, zmagovalec številnih tekmovanj, izvaja svoj program tudi pod milim nebom sredi mesta.

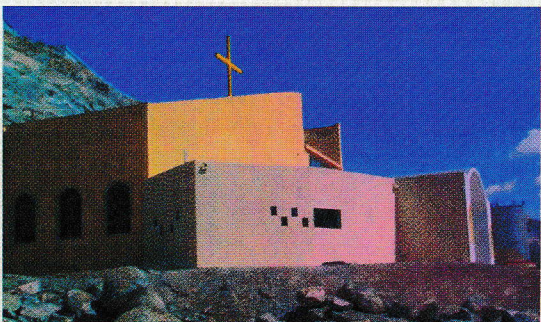

BRAZILIJA – Cachoeira do Campo: Mladi na duhovnih vajah pri salezijancih v inšpektoriji Belo Horizonte.

BENIN – Cotonou: s. Marija Antonija Marchese (salezijanka) na veliki tržnici v Dantokpa z deklicami »places«, za katere skrbi skupnost sester HMP.

MEHIKA – Ciudad Juarez: Nova cerkev v barakarskem naselju neštetihih otrok ob meji z ZDA, posvečena sv. Dominiku Saviu.

SLOVAŠKA

ŽUR, KI JE LAHKO TUDI VEROUK

Združenje slovaške salezijske mladine Domka je 26. in 27. aprila pripravilo že 10. festival Lumen (www.festivallumen.sk). To je festival rock-a, pop-a, gospel glasbe ..., skratka moderne glasbe, katere cilj je evangeliziranje. V dveh dneh smo slišali 16 skupin iz cele Evrope, dvakrat smo bili pri mladinski maši, ogledali pa smo si tudi odlično predstavo slovaškega mladinskega plesnega gledališča. Na poti domov smo obiskali Bratislavo in Dunaj - tu smo si ogledali Šolo za evangelizacijo, kjer se mladi celo leto intenzivno pripravljajo, da bodo v vsakdanjem življenju dobri in srčni misijonarji.

Mislím, da smo bili vsi navorjeni, da je treba iskati nove načine evangeliziranja. Tako preko glasbe, dela ali konjičkov. In da lahko damo le to, kar imamo in živimo v vsakdanjem življenju. Je to otožnost ali veselje?

Drago Jerebic

RIM - NOVO VODSTVO SALEZIJSKE DRUŽBE

VRHOVNI PREDSTOJNIK: **Pascual V. Chavez** (55) Mehika (v sredini).
VIKAR vrh. predstojnika in svetovalec za salez. družino: **Luc Van Looy** (60) Belgija.
Vrhovni EKONOM: **Giovanni Mazzali** (55) Italija.

SVETOVALCI: Za mladinsko pastoralo: **Antonio Domenech** (59) Španija.
Za formacijo: **Francesco Cereda** (51) Italija. Za družbeno obveščanje: **Tarcisio Scaramussa** (52) Brazilija. Za misijone: **Francio Alencherry** (52) Indija.

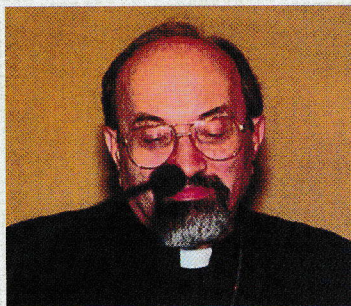
POKRAJINSKI SVETOVALCI: Za Severno in Srednjo Evropo (tudi Slovenijo!): **Albert Van Hecke** (61) Belgija. Za Italijo in Bližnji vzhod: **Adriano Bregolin** (52) Italija. Za Zahodno Evropo: **Filiberto Rodriguez Martin** (61) Španija. Za Južno Azijo: **Joaquim D'Souza** (57) Indija. Za Vzhodno Azijo in Oceanijo: **Vaclav Klement** (43) Češka. Za Afriko: **Valentin de Pablo**, Španija. Za Južno Ameriko: **Helvecio Baruffi** (58) Brazilija. Za Severno in Srednjo Ameriko: **Esteban Antonio Ortiz Gonzalez** (56) Ekvador. Tajnik vrhovnega sveta: **Francesco Maracani**, Italija.

Pokrajinski svetovalec za sev. Evropo v. Hecke s slovenskima zborovalcema v Rimu

MED MUSLIMANI V IRANU

Msrgr. Ignacij Bedini, salezijanec, od decembra 1989 nadškof v Ispahanu (Teheran), latinskega obreda. Do izvolitve za škofa je bil ravnatelj in župnik pri Mariji Tolažnici v Teheranu.

Gospod nadškof, vi delujete med Muslimani. Kako se počutite med njimi?

Zelo dobro. Sem med ljudstvom, ki je zelo gostoljubno, pri srčno in verno. V Iranu se ne počutim tujca; skoraj bolj sem tujec v Rimu, kjer so ljudje bolj sebični in brezbrizni.

Koliko prebivalcev je v Iranu in koliko je kristjanov?

Na ozemlju, ki meri 645 kvadratnih kilometrov, živi skoraj 65 milijonov prebivalcev, ki so v glavnem Muslimani. Kristjanov pa je približno sto tisoč.

Katerim obredom pripadajo?

Nemuslimanske manjšine, ki so priznane, so zoroastriani, judje, in kristjani različnih obredov in veroizpovedi. V Iranu so prisotni kristjani asironestorijanskega, armenogregorijanskega, rimokatoliškega, širokaldejskega ter armenokatoliškega obreda ter protestanti.

Kakšni so odnosi med kristjani, ki pripadajo različnim obredom?

Med njimi vlada soglasje in medsebojno razumevanje. Drug drugemu pomagamo, bolj ka-

kor pred revolucijo. Odnosi z Muslimani so pomembni in vlada medsebojno spoštovanje. Čuti se, da sedaj kristjani veliko lažje dihamo. Predsednik Khatami je Musliman in želi, da se vse vere spoštujejo. Zaradi tega vedno bolj vlada medsebojno spoštovanje.

Kateri skupini Muslimanov pripadajo Muslimani, ki živijo v Iranu?

Iranski muslimani pripadajo skupini šiitov, ki živijo tudi v Libanonu, v Siriji in na jugu Iraka. Suniti pa živijo predvsem v arabskih državah. Iranci so Perzijci.

Nam lahko poveste, kakšna je verska svoboda v Iranu?

Ustava priznava pravico do obredov, kar pomeni, da se lahko moli in opravlja verske obrede v prostorih, ki so namenjeni verskim obredom. Javni verski obredi niso dovoljeni. V Iranu vlada islamsko pravo.

Vi ste iranski državljan?

Ne. Tujcu ni tako lahko pridobiti iransko državljanstvo. Cerkve niso uradno priznane. Verski voditelji, ki niso muslimani, so pred državo kot delo-

dajalci in duhovniki kot njihovi zaposleni. Premestitve so svobodne, samo prej je potrebno obvestiti ministrstvo, ki je odgovorno za odnose z verskimi skupnostmi.

Je vera pri mladih živa?

Zelo. Imajo veliko spoštovanja do vere. Popolnoma nasprotno kot v Evropi. Ne preklinja se, ni umazanega govorjenja. Živa je navzočnost Boga. Tudi molitev je zelo spoštovana. Mladi Iračani so zares spodobni, pošteni in verni. Velika nevarnost je samo reklama in pa navzočnost zahodnih medijev. Tako mi kot tudi muslimanski verski voditelji in voditelji drugih versmo prepričani, da mladi, ki se izselijo v Evropo, izgubijo vero.

Il Bollettino Salesiano, Marzo 2002, str. 47

V »KEREČEV SKLAD«
za salezijanske misijon(ar)je
ste od 5. marca do 1. maja
2002 darovali:
Dolinar M., Boršič L.,
Brezavšček R., Čeferin M.,
Češarkovi, Flajs O., Pajsar
N., Povirk M., Vidmar M.,
Zelič K.

KOT IZ PEKLA

Misijonar Danilo Lisjak se je po več tednih vrnil nazaj v svoj misijon v Gomo. Po Sloveniji in vsej Evropi je zbiral pomoč. V Ajdovščini so sodelavci Karitas in Danilovi sorodniki pred dnevi napolnili kontejner z več tonami te pomoči. Čeprav se je vulkan umiril, vam vseeno posredujemo pismo, ki govori o razmerah v Gomi kmalu po izbruhu vulkana.

»Iz pekla v Gomi je včeraj v mesto Gatenga (Ruanda) prbežalo 146 otrok. Na stečaj smo jim odprli vrata in naša srca. Zaradi »bombardiranja« ognja, pepela, kamenja, lave in smrtonosnega dima njihovo mesto umira. Zmanjkalo nam je prostora, sredstev ... vlada izredno stanje in se borimo celo za preživetje. Kljub temu ostajajo naša srca, kjer je še veliko prostora.

V Gomo prihaja tudi vojska, ki bolj ropa, pomaga pa bolj malo. Poleg tega, da lava spreminja v prah vse, kar ji je napoti, vulkan vedno znova pretresa deželo in zatemnjuje nebo.

Kot po čudežu se je lava ustavila okrog skladišča tekočega goriva na letališču. Strah nas je, saj sta dve naši hiši zelo blizu. Če bi šlo vse v zrak, bi bila to velika tragedija, saj je v poklicni šoli trenutno nastanjenih 1300 »izgubljenih« otrok. Njihove starše še vedno iščejo. Družina salezijanca Kristjana Kalule, ki živi v Gomi, je izgubila vse. Podobno se je zgodilo tudi

s tisočimi drugimi družinami. Reka beguncev se je namenila proti jezeru Kivu, nato proti Ruandi, končno pa se je obrnila nazaj. Njihova želja po domači deželi in lastnem domu je močnejša od strahu, lakote in celo od smrti. Raje živijo v svojem domu v popolni revščini, kot pa da bi bili »omejeni« na prostoru za begunce v Ruandi. Vlada splošen nered.

Skušamo pomagati vsem ... Vendar imamo premalo sredstev. Zato več kot to ne uspemo narediti. Človeka jezi, da je v tako težkih in izrednih razmerah tako nemočen. Največji problem ni toliko hrana, temveč pitna voda. Nad našimi glavami kot Demoklejev meč visi nevarnost, da izbruhne kolera. Lava je zasedla pol mesta ... Še vedno je vroča in se iz nje kadi ... Nekateri so se že namenili, da bodo peš odšli na kraj, kjer naj bi bilo njihovo bivališče. Vendar so bili vsi kaj kmalu primorani, da so se zaradi bolečin vrnili. Ureznine ob že strjeni

Pred ... in po vulkanu

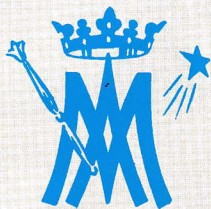

lavi in opeklina v še vroči lavi so prehude, zato odnehajo. Salezijansko hišo v Ngangi pa zaradi nepridipravov varujejo skupine naših fantov. Molite za nas.

Nad Gomo, ki ima morda skupaj s stalnimi prebivalci in prbežniki pol milijona prebivalcev, se je 18. januarja razvnela jeza vulkana Nyiragongo. »Z neba dežuje ogenj ...« Tudi salezijance, ki imajo v Gomi dve ustanovi - srednjo tehnično šolo in center poklicnih šol - je obdala lava.«

v: *Il Bollettino Salesiano*,
aprile 2002, str. 40

Sklad svetišča Marije Pomočnice na Rakovniku

Mašna zveza - ara za večnost

ZAGOTOVILO VARSTVA MARIJE POMOČNICE

Sv. Janez Bosko je septembra 1864 ob zidavi svetišča Marije Pomočnice v Turinu napisal svojim dobrotnikom okrožnico, v kateri med drugim pravi, dabo Marija vsakomur, ki daruje za gradnjo njene »materialne« hiše, zagotovila »lepo mesto v nebesih«. V pismu markizu Fassatiu med drugim piše, da »bo ta cerkev zanj in za vso družino najboljšo zagotovilo (varna ara) varstva Marije Pomočnice. Močni ji zaupajte!« Salezijanecem je vztrajno ponavljal: »Zaupajte v Marijo in boste izkusili, kaj so čudeži!«

GRADNJA SVETIŠČA MARIJE POMOČNICE NA RAKOVNIKU

Prav to je bil razlog za začetek gradnje cerkve Marije Pomočnice na Rakovniku. 8. decembra 1902 (letos bomo torej obhajali 100-letnico!), dobro leto po prihodu salezijancev v Slovenijo, je bila že ustanovljena »Družba za izgradnjo svetišča v čast Mariji Pomočnici kristjanov na Rakovniku v Ljubljani«. Član Družbe je postal vsak, ki je prispeval vsaj skromen dar za svetišče. V zahvalo so bili dobrotniki vključeni v molitve in dobra dela salezijancev in gencev po vseh zavodih, zanje so darovali po eno sveto mašo na mesec, vsako soboto pa so bili vključeni v molitveni spo-

min pri sv. maši v baziliki Marije Pomočnice v Turinu. Od takrat torej obstaja ta MAŠNA ZVEZA.

DUHOVNO ZDRUŽENJE DOBROTNIKOV RAKOVNIŠKEGA SVETIŠČA

MAŠNA ZVEZA je duhovno združenje dobrotnikov svetišča Marije Pomočnice na Rakovniku. Vsako soboto ob 7. uri darujemo po njihovem namenu sv. mašo, člani pa so deležni tudi drugih molitev in dobrih del, ki jih namenjamo drug za drugega. Kakor so duhovne potrebe dobrotnikov različne, tako so nameni te maše raznovrstni in sadovi brezmejni.

VPIS V MAŠNO ZVEZO

V MAŠNO ZVEZO *se lahko vpiše vsak*, ki:

- nameni dar za cerkev Marije Pomočnice (vsaj v višini daru za sv. mašo),
- sporoči svoj naslov in
- zaprosi za vpis.
- Ob vpisu vsak član dobi vpi-

sno »izkaznico«, lahko pa je vpis tudi anonimen (zanje bo evidenco vodil Bog).

Dar je lahko enkratno ali ga občasno obnavljate. S smrtjo članstvo v mašni zvezi ne preneha, še več, **vanjo je mogoče vključiti tudi pokojne**, saj sado-ve svetih maš še posebej namen-amo prav njim. Marsikomu je članstvo v MAŠNI ZVEZI najzanesljivejša podpora pri očišče- vanju na poti v Očetovo hišo. Zato je nekdo to zvezo označil kot **duhovno rentno zavarova- nje** za čas v vicih, ko si sam ne bo mogel pomagati.

Z VAŠO POMOČJO

V zadnjih letih smo s pomoč-jo vaših sredstev uredili kar nekaj stvari **v cerkvi** (slike, spovedni kabinet, vhod za invalide ...), v letu 2000 pa smo kupili **sveto-letni zvon** mašne zveze. S sredstvi, ki se bodo zbirala v naslednjih letih, bomo pomagali **obnavljati kompleten Rakovnik**, da bi lahko po 50-letnem »uničevanju« spet opravljal svoje poslanstvo na vzgojnem in pastoralnem področju: romarsko

središče, župnija z mladinskim centrom, glasbena šola, internat za dijake oz. študente, salezijsko bogoslovje, salezijanska založba Salve, prostori za sobrate in za goste-misijonarje, upravni prostori za delovanje društev Skala in Mladinski ceh, pa za dejavnosti salezijanske mladinske pastorale ipd ...

Namesto sklepa še misel sv. Bernarda: »Spomni se Marija, da še ni bilo slišati, da bi ti koga zapustila, ki je tvoje pomoči prošil in se v svoji prošnji k tebi zatekel!«

*Janez Potočnik
ravnatelj Salezijanskega
zavoda Rakovnik*

MAŠNA ZVEZA

Rakovniška 6, p.p. 2404,
1001 LJUBLJANA

Transakcijski račun:

24200 – 9004141717

s pripisom: MZ

S cerkvijo so bili v začetku prejšnjega stoletja zgrajeni prostori salezijanskega zavoda in mladinskega centra (v ozadju), ki so bili pred kratkim vrnjeni in so potrebni temeljite prenove.

ROMARSKI SHODI ZA

Praznik Marije Pomočnice

VERŽEJ

19. maj – nedelja

16.00. **Romarski shod**; sv. mašo bo vodil mariborski **škof dr. Franc Kramberger**, prepevali bodo združeni otroški pevski zbori Pomurja, procesija s kipom Marije Pomočnice.

RAKOVNIK

24. maj – petek

Liturgični praznik Marije Pomočnice. Maše ob 7.00, 8.00, 9.15, 10.30, 18.30

25. maj – sobota

Molitveni dan za duhovne poklice. Maše ob 7.00 in 11.00, ob 9.00 začetek molitve za duhovne poklice, pri maši ob 11. uri, ki jo bo vodil salezijanski **predstojnik Lojze Dobravec**, bodo nekateri salezijanski bogoslovci sprejeli službe bralca oz. mašnega pomočnika.

25. maj – sobota

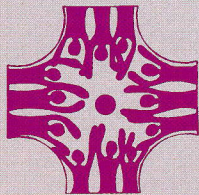
Vigilija ob 20.00 pri lurški kapeli, mašo bo vodil ljubljanski **škof Andrej Glavan**, po maši bo lurška procesija s svečkami v cerkev, kjer se bo nadaljevalo celonočno bedenje.

26. maj – nedelja

Romarski shod ob prazniku Marije Pomočnice. Maše ob 5.00, 7.00, 8.00, 9.15, 10.30, 15.00 in 18.30. Osrednja **slavesnost ob 15.00.** Ob prepevanju lavretanskih litanij bo najprej procesija s kipom Marije Pomočnice k lurški kapeli, tam bo maša, ki jo bo vodil upokojeni beograjski **nadškof dr. Franc Perko**, potem procesija nazaj v cerkev. Prepevala bosta združena **pevska zbor Rakovnik – Kodeljevo.** Vabljeni tudi v narodnih nošah.

Vse dni priložnost za zakrament sprave. Častilci Marije Pomočnice, sv. J. Boska in člani sal. družine – iskreno vabljeni.

SKLAD GIMNAZIJE ŽELIMLJE

V sklad Gimnazije Želimlje ste do 5. 4. 2002 darovali:

Avbelj J., Bardutzky B., Benet F. 2x, Bogataj J., Bojanovič M., Božič, Božič A. 2x, Božič Z. 2x, Cankar Š. 2x, Cerar I., Cokan T. 17x, Čeferin M. 2x, Čop D., Debevc T. 5x, Dejak A., Dejak M., Dolenc L., Dolensek Vode J., Dolinar M., Drobnič A., Drolic M., Družina Marolt, Družina Miklič, Erlah A., Ferenčak R. 5x, Fišter C., Gaber J., Gole I., Grašič N. 7x, Grdadolnik I., Gregorič M., Grmšek A., Guna M., Hren B. 3x, Hribernik P., Hribovšek I. 3x, Indihar J., Iršič A., Jakič F., Jakič F. st., Jakopič V., Jakša J., Javoršek B. 3x, Jegljič M., Jeras M., Jeršič J., Jeseničnik J., Jesenko M. 2x, Jesenovc D., Juričan J. in M., Kapš S., Kapus A. 2x, Kastaneto M. 2x, Kavčič A., Kisovec V., Knap A., Knez A. in A., Knez J., Kocjan M., Kocjančič F., Kosi M. 3x, Kostanjšek A., Krajnik M. 2x, Kralj A. in A. 3x, Krese M., Kurbos F., Kure Z. 2x, Kutnar N., Lavrič E., Legat A. 4x, Levstek M., Logar I., Luin B. 2x, Marinčič A., Marinčič F., Merlak I., Miklič M., Mlinar A., Močan F., Moškon M., Nadoh E., Nagode J. 7x, Nartnik C., Novak T., Osvald P. in J., Pajzer Š., Papež M., Pavšek J. 2x, Perčič T. in F., Perčič V., Perušek G. 2x, Petkovšek J., Petrič M. 2x, Piltaver B. 4x, Pokorn J., Poreber A., Potočnik A., Povirk S., Prisljan J., Pust A., Razpotnik J. in I., Rebolj N., Repar U., Rijavec, Sajko A., Sajovic I., Samida N., sestre sv. Križa, Skornšek M. 3x, Slana M., Sodec F. 4x, Stanovnik M., Ščurek J., Šifrer M. 2x, Širčelj F., Šket R., Škrabec J. 2x, Škrabec S. 2x, Šoljar A. 2x, Špendl M., Špes I., Stefančič T., Stricelj F., Štuhec F., Treven A. 2x, Urleb T., Valentinčič T., Vesel A., Zajec A., Zaleznik T., Zaleznik Z., Zelič K. 8x, Zierenfeld H., Zorko T., Zupančič A., Žagar M. 7x, Železnik C., Željko M. 2x, Žmuc A. in več neimenovanih dobrotnikov, molivceev za duhovne poklice in bralcev Salezijanskega vestnika.

Vsem darovalcem iskrena hvala in Bog povrni.

KAKO PRISPEVATI V SKLAD GIMNAZIJE ŽELIMLJE?

Svoje prispevke v Sklad lahko izročite osebno ali nakažete na naslov:

Salezijanski zavod, Želimlje 46, 1291 Škofljica.

Številka računa: **01000-000200097**
sklic na številko: **05 1010115-1580175**,
odprti pri Novi Ljubljanski banki d.d..

Pri nakazilih na račun navedite oznako 'Gimnazija'.

K Bogu so odšli po plačilo

naročniki Salezijanskega
vestnika, člani Mašne zveze
in molivci za duhovne poklice

Anderluh Terezija, Celje
Babič Marija, Brezje
Bogataj Marija, Horjul
Bojnec Marjeta, Bogojina
Cafuta Terezija, Maribor
Češek Jožefa, Sevnica
Dejak Milka, Ribnica
Gabrovšek Vera, Lj. Rakovnik
Hudina Amalija, Ptuj
Kiphut Amalija, Križevci
Klemenčič Rozalija, Metlika
Kolenc Marica, Lj. Rakovnik
Krančan Marijana, Žice
Kump s. Ivanka, Bled, sestra HMP
Levičar Franciška, Krško
Lovšin Ivana, Ribnica
Majcen Minka, Šentjanž
Murkovič Albina, Cezanjevci
Oblak Marija, Grize
Plestenjak Ivanka, Polhov Gradec
Rade Marija, Stari trg ob Kolpi
Ravnihar Franciška, Škofja Loka
Sekirnik Sandi, Ljubljana
Stanjko Štefka, Ljutomer
Stanonik Rozalija, Vrhnika
Šušinski Marija, Boštanj
Škafar Terezija, Žizki
Špec Jože, Sevnica
Verderber Nežka, Lj. Rakovnik
Vohar Vilma, Dokležovje
Vučko Verona, Žizki

JOŽEFA PEČE

»Danes lahko evangeliju o blagih dodamo še en blagor, ki velja za pokojno mamo: Blagor Pečetovi mami, da je umrla v hiši molitve na Gospodov dan, zadnji dan božičnega časa - to je na praznik Jezusovega krsta! Jezus je vstopil v vodo, da bi mi preko Njega vstopili v večnost. Prava dan je Pečetova mama vstopila v večnost in Oče je gotovo tudi njej izrekel besede: »Ta je moja ljubljenica hči, nad katero imam veselje!« Tako je glasno razmišljal g. prošt Jože Lap, ki je ob somaševanju drugih duhovnikov vodil mašo zadušnico za pokojno mamo Jožefa Peče.

Lepoto njene duše, ki se je za vedno preselila h Gospodu, je ponazorila tudi narava: ko je umirala, je rahlo naletaval sneg, in ko smo jo pospremili k večnemu počitku, je snežilo, kot že dolgo ne. Kdor je kdaj živel ob njej, je lahko doumel tudi to sporočilo narave.

Pečetova mama, ki je pred kratkim izpolnila okroglih osemdeset let življenja, je bila ena tistih preprostih, delavnih, plemenitih kmečkih mater, ki znajo tiho živeti in tiho umreti. V mladosti je končala meščansko šolo in ponujala so ji dobre službe, a ona je rajši ubogala starše in se poročila k sosedovim, da bi z možem Mihom peljala naprej skromno kmetijo in ustvarila družino. V zakonu so se jima rodili štirje otroci. S pridnim delom in z Božjim blagoslovom sta prenovila dom, dala dobro vzgojo in pripeljala do kruha vse otroke. Zaradi dolgotrajne moževske bolezni je morala marsikaj pretrpeti in vzeti na svoje rame prenekatero obveznost. A vedno je zaupala v Božjo pomoč.

Lahko rečemo, da je imel Bog, skupaj z Marijo, vedno prvo mesto v njenem življenju. Njen vzdihljaj je bil: »Kakor je božja volja!« V tej predanosti sta jo krepila molitev, ki je spredljala njen dan in večkrat njen nočni počitek ter zakramentalno življenje, v katerem se je, kot vestna kristjanka, prenavljala. Njen zgled krščanskega življenja je bil opazen v odnosu do bližnjega, zlasti še, ko je v ciganih in ubogih srečevala Jezusa in mu postregla rekoč: »Zaradi tega nam še nikoli ni nič manjkalo!« Ob obisku bolnih in trpečih se ji je zdelo, da se je pomnožil njen čas. Kljub vsej zaposlenosti je uživala v urejanju podružnične cerkve v Smolenji vasi pri Novem mestu in v pevskih vajah, kjer ni smela manjkati, zlasti pred večjimi prazniki.

Bila je izredno delavna in skrbna. Počitka skorajda ni poznala, razen ob nedeljah, ko je rada prebrala Družino, Salezijanski vestnik... in ob tem zaspala. Našla pa je čas za romanja, zlasti v Marijina svetišča: najraje je šla na Brezje, po vstopu hčerke Mire k sestram Hčeram Marije Pomočnice pa še na Rakovnik. Ko naj bi se ji življenje malo umirilo, je prišla bolezen in trenutek, ko je ona potrebovala to, kar je vse življenje posvečala drugim: skrb, pozornost, nego. Dobri Bog jo je nagradil s tem, da je smela zadnje leto in pol svojega življenja preživeti ob hčerki redovnici v samostanu Hčera Marije Pomočnice na Rakovniku. Tudi tam je bila vsem mama, kot nekoč doma. Vsakega je ljubeče sprejela in mu postregla s tem, kar je imela. Tudi tam je tiho živela in trpela, prizadeta od večkratne kapi, a kljub vsej obnemoglosti je skoraj do zadnjega lahko delala to, kar ji je v življenju toliko pomenilo: tiho molila, pela in vse darovala.

Imela je navado, da je blagoslavljalna svoje otroke, ko so odhajali od doma. V samostanu je ta njena navada postala kar dar za vse, ki so jo obiskovali, po-

sebnost še za sestre HMP, ki so ji izkazovale tolikšno pozornost. Gospod ji je ta izraz vere bogato povrnil, saj je bila pred odhodom v večnost tudi ona deležna izrednih blagoslovov: kakšen mesec prej jo je blagoslovil gospod nuncij Farhat, par dni pred smrtjo pa beograjski nadškof msgr. Hočevar. Potolažena z vsemi zakramenti in s tolikimi blagoslovi je mirno zaspala in tiho odšla stega sveta na Gospodov dan, ob obilni molitvi in ljubeči asistenci sester HMP in nekaterih domačih.

Salezijanski družini je dala svojo hčerko, ob tem pa je rada molila za številnejše duhovne poklice in za zvestobo tistih, ki so se že Bogu posvetili. Sedaj naj iz večnosti gleda na naše potrebe in prosi za vse svoje. Posebnih milosti pa naj izprosi družbi Hčera Marije Pomočnice, ki jo je s tolikšno ljubeznijo sprejela v samostansko skupnost, in gospodom salezijancem, ob katerih je v rakovniškem svetišču doživela toliko lepih milostnih trenutkov – lahko rečemo tudi trenutek svete smrti.

S. M. P.

s. IVANKA KUMP, hmp

* 16.5.1915 + 2.5.2002

Na samem pragu meseca majnika je Gospodar življenja hotel, da se še ena hči Marije Pomočnice iz Slovenije pridruži petju večnih hvalnic – s. Ivanka Kump iz skupnosti na Bledu, rodna sestra salezijanskega duhovnika, g. Cirila Kumpa.

Rodila se je očetu Alojzu in materi Mariji, rojeni Horvat, kot četrti otrok, 16. maja 1915 v župniji Sv. Jurij ob Ščavnici, kjer je takoj naslednji dan prejela sveti krst. Plemenita starša sta nato dala življenje še trem otrokom. Vzorna deklica Ivanka je z odliko opravila petletno osnovno šolo. Že v mladosti je bila aktivna in je hotela koristno uporabljati svoj čas. Ni se branila dela na domačiji, privabljal jo je tudi vsako drugo živahno

okolje. Vemo, da je v mladosti prav rada peš hodila v Verzeje, kjer je v ozračju salezijanskega oratorija odkrivala radost darovanja za druge in don Boskovo vzgojno metodo. S ponosom nam je večkrat pripovedovala, kako je bila pred vstopom v družbo Hčera Marije Pomočnice salezijanska sotrudnica.

Že od otroštva naprej je gojila v sebi željo, da bi se Bogu posvetila. Tako je, kmalu po prihodu v skupnost Hčera Marije Pomočnice na Selu pri Ljubljani leta 1937, odšla v Italijo, kjer se je pripravljala na redovno življenje: najprej v Benetkah, potem pa v Coneglianu, kjer je 5. avgusta 1940 vstopila v noviciat. V tem obdobju je naredila tudi triletno poklicno šolo. 6. avgusta 1942 je tam izpovedala prve redovne zaobljube. Svojo redovno vzgojo je dopolnila še s pridobitvijo diplome za poučevanje verouka in z enoletnim študijem za vzgojiteljico, istočasno pa si je v vrtcu pridobivala izkušnje za delo z otroki.

Končno se je leta 1943 vrnila v domovino, kjer se je vključila v cvetoče delo sester v Dekliškem domu na Karlovski v Ljubljani. Do leta 1948 je bila asistentka gojenk – z mnogimi med njimi je ostala še na poseben način povezana zlasti še ko so se v zadnjih desetletjih povezale v združenje Nekdanjih gojenk. V tistih letih je bila tudi sodelavka v oratoriju in voditeljica raznih krožkov. Najbolj se je odlikovala v vезenju, kar je s pridom uporabila tudi pozneje, ko je bilo sestram prepovedano vsako apostolsko delovanje. Ob nepozabni vzgojiteljici in ravnateljici, s. Alojziji Domanjko, je s. Ivanka utrjevala v sebi istovetnost navdušene in ponesne hčere Marije Pomočnice.

Prišli so težki časi, ko so morale sestre in dekleta zapustiti svojo skupnost. Okusile so, kaj pomeni biti preganjan zaradi Božjega imena. Najprej so našle zatočišče pri kameličankah na Selu. Tam je s. Ivanka naredila vedne zaobljube 5. avgusta 1948, a že po dveh mesecih je morala zapustiti tudi to mirno oazo, odložitvi redovno obleko in poskrbeti za vsakdanji kruh. Našla je zapo-

slitev v Mariboru kot varuška in pozneje v mali vezilnici. Tu je bil kruh res trdo zaslužen, ne le zaradi pretirane natančnosti nadrejenih, pač pa še bolj zaradi stalnega poniževanja in zapostavljanja s strani tistih, ki so bili nasprotniki vere. Močna opora ji je bil v tem obdobju, poleg že omenjene s. Alojzije, tudi jezuit pater Pavel Berden.

31. maja 1953 se je končno lahko ponovno vrnila v redovno skupnost, in sicer v skromni »Betlehem«, kot so takrat sestre imenovalе svoje revno bivališče na Gornjem trgu v Ljubljani. Tam se je posvečala hišnim delom, stregla je bolni sestri, spremljala na potovanjih s. Alojzijo, predvsem pa veliko vezla, da bi na ta način kaj zaslužila za preživetje. V letih 1960 do 1967 je bila na Reki, med drugim tudi voditeljica kandidatki. Nato je prišla za eno leto na Bled, čemur je sledilo obdobje velikih odgovornosti, ko je bila, razen dveh let, med 1968 – 1987 hišna predstojnica v skupnostih na Trsteniku in na Reki. Veliko pozornost je posvečala osebam, ki so ji bile zaupane. Zanje je vedno našla čas in opogumljajočo besedo. Ker je bila zahtevna do sebe, je tudi od drugih veliko pričakovala. V molitvi in posvetu s predstojnicami, ki jih je globoko spoštovala, je iskala luč in modrost. Gospodu je znala velikodušno darovati številne nevšečnosti, ki so se pojavljale tudi zaradi načetega zdravlja, zlasti še, ko je po letu 1990 zanjo nastopil čas počitka in drobnih opravil, za katera je bila vedno pripravljena. S svojo nenehno molitvijo in z zanimanjem je skrbno spremljala delo katehistin in se, zlasti na Bledu, veselila vseh mladih, ki so se udeleževali duhovnih programov.

Stvarnik življenja jo je poklical k sebi 2. maja 2002, ko se je četrtek pred prvimi petkom iztekal. To je bil večer, ko se na mnogih krajih moli za nove duhovne poklice. In dan pogreba je bila prva sobota, Marijin dan, ko prav tako prosimo za nove poklice. Ali ni morda vse to znamenje, da je Gospod sprejel njene molitve, žrtve in vse življenje, v zameno za nove duhovne poklice? Naj bo tako!

S. Mira Peče hmp

SKLAD RAKOVNIK

Za obnovo Rakovnika ste od 1. marca do 30. aprila 2002 darovali:

Albreht M., Bertonec F., Božič Z., Brulc S., Butalin A., Cankar F., Cimerman I., Filipič V., Gačnikovi, Gumilar J., Hlača S., Hribernik J., Jeršič M., Jurak M., Knap A., Kobal I., Kos A., Kosmač J., Kumrovi, Kutin J., Mavrič M., Melanšek M., Menič M., Merlak I., Mihelčič A., Miklič M., Milavec L., Mirt A., Novak A., Novak M., Osolinškovi, Osredkar M., Ošaben L., Ozvatičevi, Papež M., Pečkaj K. M., Perkovi, Perne M., Pertoci M., Perušek G., Peterlin J., Pfeifer M., Podgoršek M., Podgrajšek F., Presečnik M., Prevolšek T., Puntar D., Ravnak C., Rihar L., Rupar L., Savašek T., Solar J., Starman T., Strašek P., Stropnik A., Širčelj F., Špan A., Štalec K., Vagnal M., Verbič D., Vesel A., Vukšinič J. S., Zajec T., Zeličevi, Zupanc A., Zupančič M., Žabnikar F., Žabot T. in nekateri neimenovani dobrotniki.

Vsem darovalcem iskrena hvala in Bog povrni. **KAKO PRISPEVATI V SKLAD RAKOVNIK** (za obnovo Rakovnika)? Svoje prispevke lahko izročite osebno ali nakažete na naslov:

Salezijanci, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana. Številka računa: **24200 – 9004141717**

Pri nakazilih na račun navedite oznako **'Rakovnik'**.

Bog povrni!

ZA OSNOVNOŠOLCE IN MINISTRANTE

- BLED: 23.–28. junij: **počitniški teden** za dekleta 3.–8. raz. *Prijave: s. Majda Pangeršič.*
- BLED: 30. junij–5. julij: **počitniški teden** za dekleta 3.–8. razreda. *Prijave: s. Majda Pangeršič.*
- VERŽEJ: 7.–10. julij: **duhovne vaje za ministrante** 3.–8. razreda. *Prijave: Ivan Turk.*
- VERŽEJ: 14.–17. julij: **duhovne vaje za ministrantke** in druga dekleta 3.–8. razreda. *Prijave: Ivan Turk.*
- ŽELIMLJE: 3.–6. julij: **duhovne vaje za ministrante.** *Prijave: P. Pučnik.*
- ŽELIMLJE: 25.–28. junij: **duh. vaje za fante in dekleta** 4.–6. razreda. *Prijave: Peter Pučnik.*
- ŽELIMLJE: 30.6.–3. julij: **duh. vaje za fante in dekleta** 7.–8. razreda. *Prijave: Peter Pučnik.*
- ŽELIMLJE: 10.–13. julij: **duh. vaje za fante in dekleta** 4.–8. razreda. *Prijave: Peter Pučnik.*

ZA MLADINO, USKOVNIŠKI TEDNI ...

- BLED: 9.–14. julij: **počitniški teden za mlade.** *Prijave: s. M. Pangeršič.*
- KOPRIVNIK: 21.–27. julij: **1. teden salez. mladinske duhovnosti – za študente in mlade v poklicih.** *Prijave: Miran Sajovic.*
- KOPRIVNIK: 4.–10. avgust: **2. teden salez. mladinske duhovnosti – za študente in mlade v poklicih.** *Prijave: Miran Sajovic.*
- Lj. GOR. TRG: 8.–13. julij: **gospodinjski tečaj, začetna stopnja**, za dekleta od 16. leta dalje. *Prijave: s. Damjana Tramte*
- Lj. GOR. TRG: 16.–19. julij: **gospodinjski tečaj, nadaljevalna stopnja**, za dekleta, ki so se že udeležila začetne stopnje. *Prijave: s. Damjana Tramte*
- USKOVNICA: 21.–27. julij: **1. uskovniški teden**, za srednješolce in študente. *Prijave: Jože Vidic.*
- USKOVNICA: 28. julij–3. avgust: **2. uskovniški teden**, za srednješolce in študente. *Prijave: Jože Vidic.*
- USKOVNICA: 4.–10. avgust: **3. uskovniški teden**, za srednješolce in študente. *Prijave: Jože Vidic.*
- ŽELIMLJE: 7.–10. julij, **duh. vaje za srednješolce.** *Prijave: P. Pučnik.*

DUHOVE VAJE ZA MOLIVCE ZA DUHOVNE POKLICE

- KUREŠČEK: od 11. do 13. julija
- VERŽEJ: od 19. do 21. julija
Začetek prvi dan ob 18.00 uri z mašo, sklep zadnji dan s kosilom. *Prijave: Ivan Turk.*

ROMANJE V KRAJE

OD 18.–23. AVGUSTA

Lani smo se pri šmarnicah in na oratoriju srečali s sv. Janezom Boskom, velikim svetnikom 19. stoletja, utemeljiteljem oratorijskega načina dela z mladimi in njihovega prijatelja. Pri »koreninah« se lahko vedno naužijemo bogastva duha Božjih velikanov.

Zato za **voditelje in glavne animatorje oratorija, pa tudi za druge dejavne animatorje** (na postnih duh. vajah, uskovniških tednih in na želimeljskih duh. vajah) organiziramo romanje v **don Boskove kraje, kraje sv. Dominika Savia** (ki je bil njegov gojenec) **in kraje sv. Marije D. Mazzarello** (soustanoviteljice sester Hčera Marije Pomočnice – salezijank), in sicer **od 18. do 23. avgusta**. Obiskali pa bomo še kakšno znamenitost v

INFORMACIJE IN PRIJAVE

- Janez KRNC, Marjanišče, 9241, tel. 02/588.9060, gsm 041/357.640 e-mail: zjs.oe-mavrica@guest.arnes.si
- s. Majda PANGERŠIČ, Partizanska 6, 4260 Bled; tel. 04/574.1075, e-mail: pmajda@volja.net
- Marija POPQLAS, tel. 07/814.0700, gsm 041/486.070
- Janez POTOČNIK, Rakovniška 6, Ljubljana, tel. 01/427.3028, gsm 041/215.711, e-mail: janez.potocnik@salve.si
- Peter PUČNIK, Želimlje 46, 1291 Škofljica; tel. 01/470.2123, gsm 040/360.729 e-mail: peter.pucnik@guest.arnes.si
- Miran SAJOVIC, Rakovniška 6, Ljubljana, tel. 01/427.3028, gsm 041/855.351, e-mail: miran.sajovic@salve.si
- Prijave: s. Damjana Tramte, Gornji trg 21, 1000 Ljubljana, tel. 01/425.9204, e-mail: hmp.gornji.trg@siol.net
- Ivan TURK, Marjanišče, 9241 Veržej; tel. 02/588.9060, gsm 031/358-018
- Jože VIDIC, Tabor 29, 1380 Cerknica, tel. 01/709.6880, gsm 040/352.102, e-mail: marko.kosnik@siol.net

Colle
DON BOSCO

DON BOSKOVE ZA MLADE

bližini Turina. Podrobnejši spored boste prejeli v juliju.

Prijavite se čimprej, najkasneje pa **do konca junija**.

Za celotredensko romanje je cena zelo ugodna: **30.000,- SIT**; kdor pa ne zmore plačati te cene in si res želi poromati v don Boskove kraje, naj sporoči – zagotovo bomo našli način oz. sredstva za njegovo romanje (če pa **kdo od starejših želi v ta namen prispevati kak dar** in s tem omogočiti kakšnemu mlademu bogato duhovno doživetje, bomo zares hvaležni).

Romanje bo priložnost za skupno druženje, molitev in osebno duhovno poglobitev ... **VABLJENI!**

Prijave sprejema: **Janez Potočnik**
(naslov glej spodaj levo!)

SREČANJA DRUŽIN

ŽELIMLJE: 9. junij, od 9.00 do 17.00.
Prijave: P. Pučnik.

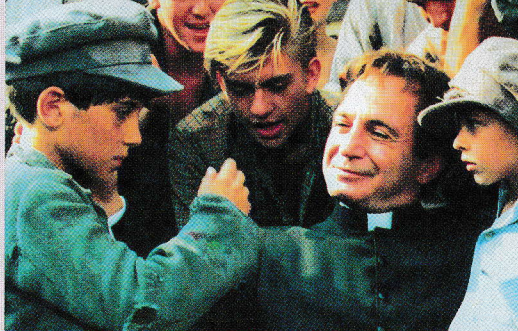
ČARNO JEZERO - 11.

RAKOVNIK: 1. junij, 9.00–16.00
Prijave: M. Poplas.

ČARNA MURA - 1.

VERŽEJ: 25. maj, Prijave: J. Kmc.

Oče učitelj prijatelj

Premočeni in premražni fant

Bilo je nekega večera v maju. Lilo je kakor iz škafo. Don Bosko in njegova mati sta komaj povečerjala, ko je nekdo potrkal na vrata. Bil je 15-leten fant, ves premočen in premražen.

»Sem sirota. Prihajam iz Valsesije. Zidar sem, nisem še našel dela. Zebe me, ne vem, kam naj grem ...«

»Vstopi,« mu pravi don Bosko. »Stopi k ognju. Tako premočen se boš prehladil.«

Mati Marjeta mu je pripravila nekaj večerje. Potem ga je vprašala: »In zdaj, kam greš?«

»Ne vem. Ko sem prišel v Turin, sem imel tri lire, pa sem jih že porabil.« Tiho je zaihtel. »Prosim vas, ne pošiljajte me proč.«

Marjeta je pomislila na odeje, ki so dobile noge. »Lahko bi ostal, a kdo mi zagotavlja, da ne boš odnesel loncev?«

»O ne, gospa. Reven sem, kradel pa nisem nikoli.«

Don Bosko je medtem šel ven, nabral nekaj opek, jih prinesel v kuhinjo, z njimi sestavil štiri podstavke, položil nanje nekaj desk, čeznje pa slamnjačo. »Tu boš spal. Ostal boš, dokler bo treba. Don Bosko te ne bo nikoli poslal stran.«

»Moja dobra mati ga je povabila k molitvi. 'Ne znam molitev,' je odgovoril.

'Izgovarjal jih boš z nama,' mu je odgovorila. Tako je bilo. Potem mu je pridigala o neogibnosti dela, o zvestobi in o veri.«

Mati Marjeta pa ni bila prepričana o učinkovitosti svojih besed, saj je don Bosko takoj dodal: »Da bi bilo vse zares varno, smo vrata zaklenili in jih nismo odprli več, dokler se ni zdanilo.«

Bil je to prva sirota, ki je prišel v don Boskovo hišo. Do konca leta jih je bilo že sedem. Pozneje jih je bilo na tisoče.

Drugi je bil dvanajstleten fant iz mestne družine. Don Bosko ga je srečal v drevoredu San Massimo. Naslonjen na drevo se je jokal. Ni imel več očeta. Dan poprej mu je umrla mati. Hišni gospodar ga je spodil, pridržal si je pohištvo, da bi prišel do neplačane najemnine. Don Bosko ga je odpeljal k mami Marjeti, pozneje mu je našel delo prodajalca v neki trgovini. Fant se je postavil na noge in je za vedno ostal prijatelj svojega dobrotnika. Tretji je bil Jožef Buzzetti, zidar. Don Bosko sam ga je povabil.

Neke nedelje zvečer, medtem ko je pozdravljal druge, je njega držal za roko. »Bi hotel ostati pri meni?«

»Rad.«

»Dobro, pogovoril se bom s Karlom.«

Njegov starejši brat, ki je že nekaj let obiskoval oratorij, je privolil. Jožef, star 15 let, je nadaljeval delo pri zidarjih v mestu, toda hiša mame Marjete je postala njegov dom.

T. Bosco, Za vas živim, Ljubljana (Salve) 2001, str. 122s.

TI SI MOJE SONCE

Šmarnice za otroke

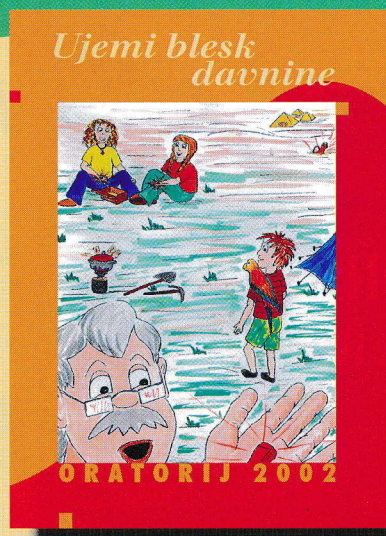
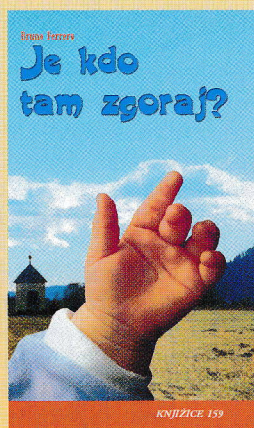
Zgodba o šolariki Maji, ki v prometni nesreči izgubi starše in tudi sama konča v bolnišnici. Njena pot okrevanja je težka, a se skupaj z drugimi bori za življenje in postane junakinja vseh ranjenih mladih src.

Cena: 1.200 SIT

JE KDO TAM ZGORAJ?

Šesta knjižica kratkih zgodb za dušo in prijetno počutje. Zares smo zadovoljni in srečni, če vemo, da tam zgoraj je Nekdo, ki nas čaka.

Cena: 250 SIT.

UJEMI BLESK DAVNINE

Oratorij 2002

Letošnji oratoriji se bodo navdihovali ob egiptovskem Jožefu. Otroci bodo spoznavali, kako je zgodovina naša učiteljica, ker jo ustvarjamo skupaj z Bogom.

Cena: 2.200 SIT

www.salve.si

info@salve.si

založba
trgovina
priprava za tisk
video

tel.: 01 427 73 10 • p.p. 2404 • 1001 Ljubljana